

Kê Kê Phu Phu ABO

Contents

Kê Kê Phu Phu ABO	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6: Phiên Ngoại	25

Kê Kê Phu Phu ABO

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, viễn tưởng, ngọt sủng, sinh tử, ABO, oan gia hoan hỉ, chủ thụ, đoản văn, HE. Số chương: 5

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-ke-phu-phu-abo>

1. Chương 1

1]

Tôi là một con gà trống con, cha và mẹ từ sớm đã bị người ta mần thịt mất, cũng không biết đã tiến vào bụng ai, phỏng chừng ngay cả xương cốt cũng chẳng còn.

Nhưng tôi cũng không phải vô thân vô cốt, tôi có những người bạn kê kê* sống cùng một chuồng gà, còn có vị chủ nhân mỗi ngày cho ăn cho uống, dốc lòng nuôi dưỡng tôi và rất quan trọng với tôi.

[kê là gà, kê kê đọc chung thì phát âm ji ji (JJ) ý chỉ của quý ý, nên khi tác giả dùng kê kê thì mình giữ lại để hiểu cả 2 nghĩa nha kaka]

Chủ nhân trông giữ mỏm núi gia truyền, nuôi dưỡng bầy gà chúng tôi. Không cần phải bị nhốt trong lồng gà chật hẹp âm u cả ngày, tôi và các bạn nhỏ của tôi rất là tự do, có thể chạy tung khắp mỏm suốt ngày, chúng tôi rượt đuổi đùa giỡn, la lối lẫn lộn, đến tối lại ngoan ngoãn trở về chuồng gà, ngủ trong ổ gà cỏ ẩm áp.

Vào dịp lễ tết, chủ nhân cũng rất hào phóng, ông mang tặng gà mái già cho các thân bằng hảo hữu, mỗi con đều là gà mái xịn, không phải ăn thức ăn mà lớn, hay là dùng chất kích thích nào cả.

Tôi cho rằng cuộc sống sẽ mãi như thế, chờ khi tôi trưởng thành, sẽ giao phối với gà mái sinh gà con, cuối cùng sẽ không thoát khỏi số phận, sẽ giống như cha mẹ, sớm muộn cũng vào bụng người khác, nhưng mà...

[2]

Nhưng mà trở trời rồi.

Mưa rơi liên tục một tuần, cả thế giới đều không xong, tuy nói là chưa đến ngày tận thế, nhưng bọn gà mái đều ngã bệnh hết, trước mắt gà mái trên toàn cầu đều khan hiếm trầm trọng, gần như tuyệt chủng hết rồi.

Đáng lẽ trong bầy gà mái thả rông luôn có một hai con gà trống, sự tồn tại của gà trống, có tác dụng kích khởi tính dẫn dụ với gà mái, thúc đẩy gà mái tiết ra hooc-môn giống cái, để cao lượng đẻ trứng của gà mái.

Nếu như là gà trống chất lượng cao đến từ nơi khác, càng có lợi cho lai giống tốt hơn, tăng cường khả năng chống bệnh của gà con mới nở, từ đó không ngừng làm đàn gà khỏe mạnh. Mặt khác, trong bầy gà có gà trống lãnh đạo, cũng tương đối hài hòa có trật tự.

Nên mới nói, nguyên bản là một con gà trống sẽ được rất nhiều gà mái vây quanh, nhưng hôm nay trong mấy cái chuồng gà của nhà chủ nhân, ngược lại trở thành một bầy gà trống dục cầu bất mãn đi vòng vòng quanh một con gà mái, chúng nó con nào con nấy đều chen lấn, bởi vì đã ghen quá lâu rồi, thật rất là đói khát.

Vẫn là chú gà con thuần khiết tôi đây, xoay người quay lưng về phía tụi nó, không xem cái cảnh tượng không hợp cho thiếu nhi này.

Chủ nhân cũng liên tục lắc đầu than thở, nếu gà trống quá nhiều, dễ dẫn đến tranh giành giao phối, mổ đá nhau trong bầy gà, làm cho gà mái bị thương, sẽ làm giảm năng suất thụ tinh rất chỉ là nhiều.

Mất thấy gà mái càng ngày càng ít, sau đó rốt cuộc có một ngày, con gà mái còn lại cuối cùng trong nhà chủ nhân cũng bệnh chết.

Chủ nhân khóc thiếu chút nữa mù mắt, ngày ngày trà không nhớ cơm không mong, không không, ổng vẫn uống trà buổi*. Ngược lại chủ nhân uống liền ba hộp trà buổi, uống suốt ba ngày, ổng mới bước ra khỏi thương đau.

[trà buổi (dữ tử trà) là tên bà tác giả á =)))]

Tam quan của tôi lại lần nữa được đổi mới.

Thật ra chủ nhân của tôi có một đặc điểm, chính là đặc biệt thích uống trà buổi, ổng uống lúc vui vẻ, đau buồn khổ sở cũng uống. Người bình thường khác đều mượn rượu giải sầu, ổng thì đặc biệt, mượn trà buổi giải sầu.

Bởi vì con gà duy nhất đã chẳng còn, thế là có một số gà trống muốn bỏ đi, đi tìm chủ nhân mới.

Không nói tới có thể sống tốt bao nhiêu, nhưng chí ít cũng có gà mái để giao phối, không thì tinh lực không cách nào giải quyết thỏa mãn, bọn chúng tuyệt đối sẽ nhịn tới hồng mắt!

Đám gà trống bỏ đi, bầy gà đông đúc dần dần giảm bớt, ngay cả số lượng trứng gà cũng giảm rõ rệt. Chủ nhân bán gà không được, mỗi ngày trôi qua, tình huống ngày càng gay go, thậm chí ngay cả gà và trứng gà chủ nhân cũng bán không được.

Chủ nhân không kiếm được tiền, cũng càng ngày càng nghèo.

Thế là lần này, mỗi ngày chủ nhân đều ôm tôi khóc không ngừng nói: “Tao nghèo quá trời rồi! Sắp mua trà buổi không nổi nữa rồi!”

Tôi: “....”

Chủ nhân đối với trà buổi quả là tình yêu đích thực.

Tôi bắt đầu lo lắng dữ dội, luôn cảm thấy chờ đến ngày ổng thật sự uống trà buổi không được nữa, sẽ cùng bầy gà chúng tôi đồng quy vu tận.

Không phải là mang toàn bộ chúng tôi bán rẻ hoặc là cho người ta, mà là mãn thết hết tự mình ăn, ăn đến no chết.

Chủ nhân rất có tiềm chất trở thành thành điên, cứ tiếp tục thế này, chủ nhân thật sự sẽ nghèo tới điên đó!

[3]

Nhưng cũng may, cùng với kinh tế không ngừng phát triển, khoa học kỹ thuật cũng là ngành có năng lực sản xuất nhất, các nhà khoa học và sinh vật học còn nghiên cứu ra một loại chất kích thích – chất kích thích ABO thần kỳ.

Có loại chất kích thích ABO này, cho dù là gà trống, cũng có thể mang thai sinh gà con. Chỉ có điều, sau khi tiêm chất kích thích, cuối cùng có thể biến dị thành loại hình gà gì đây?

Việc này phải xem gen của bản thân gà ưu khuyết tốt xấu thế nào, cùng với việc sau này có tính mềm dẻo hay không nữa. Ví dụ như có gà gen bẩm sinh không đầy đủ, sau này được nuôi dưỡng tốt, có thể sẽ trở thành gà Alpha ưu tú, hoặc là gà Omega cực kỳ trân quý.

Tóm lại, trước mắt gà Omega là khan hiếm trân quý nhất, gen của gà Alpha thì cực tốt, chất lượng thượng thừa, phối giống sẽ càng tốt, số lượng gà Beta là nhiều nhất, thường thấy mà phổ biến, là loại gà rẻ nhất trên thị trường.

Liên quan đến tỉ lệ biến dị thành công của gà Omega, đến giờ trên toàn thế giới chưa có vụ nào có xác suất trăm phần trăm, nghe nói ở nước ngoài có nông trại gà may mắn nhất đạt được 80%. Dĩ tâm của chủ nhân cũng không lớn, ông cũng chẳng trông cậy có thể có được bao nhiêu con gà Omega, nếu như gà Alpha có thể hơi nhiều xịu, ông đã thấy đủ rồi.

Ở khu vực tôi và chủ nhân sinh sống, mỏm núi bên cạnh tỉ lệ thành công của gà Alpha đã vượt qua 50%, số lượng chiếm một nửa bầy gà, cho nên dưới hoàn cảnh không khác biệt lắm, chủ nhân lại mỗi ngày chuyên tâm chăm sóc chúng tôi, ông vẫn ôm một lòng tin vững chắc, đáng tiếc chuyện không như mong đợi ——

Trong toàn bộ kê kê của chủ nhân, lại không có một con gà Alpha nào! Ngay cả gà Omega có thể sinh con cũng không có!!!

Chủ nhân mông lung, hoài nghi mình mua nhầm chất kích thích ABO giả.

Sau khi ông đến tiệm bán xác nhận không có lầm, lại bắt đầu hoài nghi nhân sinh. Qua ba ngày, chủ nhân quá tuyệt vọng, định bụng ôm toàn bộ trà buổi của ông nhảy sông tự sát.

Đám kê kê cũng sợ ngậy người, đứa nào đứa nấy đều hận không thể “bay” lên ngăn cản chủ nhân.

Tôi đây bình thường cung phản xạ đã chậm, lần này vẫn nhận biết chậm chạp như cũ, hiệu quả của chất kích thích ABO cũng chậm ba ngày so với mấy con gà khác, còn biến dị thành gà Omega.

Chủ nhân không tự sát nữa, mắt ông sáng quắc nhìn chăm chăm tôi, trông thấy hy vọng.

Chủ nhân: “Mày chính là thiên sứ bé nhỏ của tao a!”

“....”

Tôi nổi da gà đứng dậy, có hơi bị ông làm buồn nôn.

[4]

Nhưng mà, tôi rất là kém cỏi.

Gà Omega phóng thích chất dẫn dụ, tự mang thuốc thúc tình, dẫn dụ gà Alpha như đã nói đâu?

Gà Omega trân quý nhất, tuyệt đối đảm bảo năng suất sinh đẻ như đã nói đâu?

Phải làm thiên sứ của nhau như đã nói đâu!

— chủ nhân rống giận.

Tôi... tôi tôi tôi.....

Tôi sợ tới nỗi cà lăm luôn.

“Mày không phải gà thiên sứ của tao.”

Cuối cùng chủ nhân quăng lại một câu, lại mua mấy thùng trà buổi, uống uống uống một ngày một đêm.

Tôi lo ông uống sẽ hại thân, thật là.

Tôi biết chủ nhân cảm thấy tôi rất vô dụng, ổng tiếc rên sất không thành thép, tôi cũng hận chính mình.

Cho dù toàn bộ gà trên thế giới đều bị chất kích thích ABO cải tạo, chịu ảnh hưởng rồi biến dị, cho dù hiện giờ tôi đã trở thành chú gà Omega nóng bỏng tay nhất, nhưng phàm mọi chuyện đều có ngoại lệ, luôn có một con gà xui xẻo nhất.

Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng tôi quả thật chính là con gà xui xẻo nhất kia.

Trước đây tôi vẫn luôn không biết xấu hổ mà thừa nhận, kỳ thực tôi rất xấu.

Tôi gầy tong nhỏ thó, ăn thế nào cũng không béo, mào gà cũng không dựng thẳng cao cao, lông trên người so le không đồng đều, màu sắc thì một chút cũng không tươi đẹp, lông trên đuôi lại càng thưa thớt, từ nhỏ đã như là bị trọc, phi thường xấu xí.

Hôm nay đã biến thành gà Omega, chủ nhân cho tôi ăn thứ tốt nhất, tôi vẫn thế, gầy nhỏ như xưa, vẫn nuôi thế nào cũng không béo. Chủ nhân rất sốt ruột, ổng mời bác sĩ thú y nổi danh nhất vùng, tới khám xem tình trạng của tôi.

Bác sĩ thú y mang mắt kính quan sát tôi một hồi lâu, kiểm tra nhiều lần, cuối cùng mặt mày tiếc nuối.

Lão nói tôi thân là gà Omega, không chỉ vô phương phóng thích chất dẫn dụ, lớn lên lại chẳng béo, phỏng chừng rất dễ bị khó sinh, thậm chí căn bản không cách nào sinh đẻ.

Loại gà Omega như tôi, còn sống thiệt có chút lãng phí.

Chủ nhân tức quá đuổi ông thú y đi.

Không đùa giỡn với chúng tôi như thường lệ, chủ nhân lần đầu tiên nóng nảy tới vậy, chính ổng có thể mắng bầy gà ngu ngốc bọn tôi, chán ghét tôi vô dụng, nhưng người khác mà dám nói bầy một câu, ổng không cho phép!

Kỳ thực chủ nhân rất để ý đến tôi, ổng đã tốn rất nhiều tiền, cũng tốn không ít công phu lên người tôi. Đám gà Beta còn lại hâm mộ ghen tị hận, đều nói chủ nhân ngoài yêu trà buổi, đứng thứ hai chính là tôi.

Tôi thụ sủng nhược kinh, đồng thời tâm cũng sinh áy náy.

Rõ ràng tôi là một con gà Omega, lại không làm bầy gà Alpha yêu thích, cũng không cách nào sinh gà con, vì chủ nhân chống đỡ hết thảy mọi chuyện.

Aiz, tôi nhất định là con gà Omega vô dụng thất bại nhất, không chút tác dụng.

Nhưng sinh mạng phi thường đáng quý, nói thật, tôi không muốn chết chút nào, tôi nhớ đến lời nói mà mẹ để lại khi bà rời đi.

Mẹ nói mẹ rất yêu tôi, bảo tôi phải sống thật tốt, cùng chú gà mình yêu thật lòng cùng nhau kiên cường sống sót.

Mấy ngày sau, chủ nhân đã chấp nhận sự thật tàn nhẫn này, ổng vuốt cái đuôi gà trọc lóc của tôi, nói: “Mày đành theo tao vậy.”

Tôi gầy nhỏ lại xấu xí, không ai muốn ăn tôi cả, cũng không gà nào thích tôi, nguyện ý giao phối với tôi, có lẽ cả đời này tôi cũng không sinh được gà con.

Chủ nhân lại nói: “Để tao theo hần thôi.”

[5]

Trong bầy gà của chủ nhân trừ một con gà Omega tôi ra, tất cả còn lại đều là gà Beta thông thường.

Chủ nhân vô cùng đau đớn lòng, luôn cảm khái: “Haiz, tao nên làm gì với tụi bầy đây? Đám gà sỏ B của tao ơi.”

[sỏ B thường là nói sỏ bức, tức là cực ngu, ở đây lại thêm một mặt nghĩa là gà Beta ngu ngốc nữa]

Bầy gà sỏ Beta trong lòng không phục, ồn ào kêu la: Chủ nhân, chủ nhân! Chỉ có chúng tôi mới là bầy kê kê bình thường nhất! Sức mạnh quần chúng mới là vĩ đại cơ!

Mặc dù đám gà Beta bình thường này phát cao lá cờ đường lối quần chúng, nhưng trên thực tế, chúng nó cũng siêu cấp hâm mộ gà Alpha cao lớn đẹp trai, tư thế oai hùng, không ít đứa cũng rất muốn tiến hành giao phối sinh gà con với gà Alpha.

Khoa học kỹ thuật vẫn đang không ngừng tiến bộ, bây giờ trên thị trường lại lưu hành một loại thuốc điều tiết ABO, nghe nói có thể cải tạo đám gà Beta phổ biến nhất, số lượng nhiều nhất trở thành gà Alpha.

Trông thấy cơ hội thương mại, một số người còn thành lập lớp học đào tạo chuyên môn, trong đó có thầy giáo và các huấn luyện viên phụ trách điều giáo bày gà Beta đã tiêm thuốc điều tiết từ từ trở thành gà Alpha đỉnh cấp.

Có sự điều tiết của chính phủ, chất kích thích ABO bán cũng không mắc, nhưng thuốc điều tiết mới nghiên cứu ra gần đây lại rất quý, lại thêm học phí của lớp học huấn luyện, chủ nhân không có cách nào làm ra tiền thì luyện tiếc không dám dùng bấy, ổng chọn lựa kỹ càng, trong bày gà mà ổng cho là sỏ Beta, chọn ra một con gà trống Beta có tiềm chất nhất.

Bởi vì ảnh lớn tuổi nhất, trong lòng tôi vẫn luôn thầm gọi ảnh là “đại ca sỏ B”.

Chủ nhân vỗ vỗ đại ca sỏ B: “Dựa vào mày đó, tao rất xem trọng mày!”

Đại ca sỏ B nhận được cổ vũ ngẩng đầu thật cao, cũng thập phần tự tin với bản thân, một bộ dáng tràn trề niềm tin.

Bởi vì phải nhanh chóng ghi danh lớp học huấn luyện, trước khi đại ca sỏ B rời đi, tôi hươ móng gà gầy nhỏ: “Đại ca sỏ B, anh đi nhé, thuận buồm xuôi gió.”

Đại ca sỏ B:

Tôi biết ảnh tuyệt đối nhớ tôi rồi, kỳ thực chủ nhân chưa đặt tên cho ảnh, tôi hô một tiếng “đại ca sỏ B” ra, mọi người cũng sẽ đều thừa nhận cái tên này.

Ồ, hóa ra anh ta tên “đại ca sỏ B.”

[6]

Có một hôm, lúc tôi đang dưới sông vừa bơi lội vừa tắm rửa, nhặt được một con gà trống.

Thoạt đầu tôi tưởng hấn là một con gà háo sắc muốn rình tôi, không ngờ lại là một con “gà bệnh”. Mắt hấn sưng vù rất nghiêm trọng, rõ ràng là bị thương không nhìn thấy nữa.

Con gà trống này hôn mê bất tỉnh, hấn là theo dòng nước trôi từ thượng nguồn xuống, thân mình hấn mập ù vậy mà có thể trôi nổi được trên mặt nước, một mực không chìm xuống. Tôi tò mò chọt chọt, sau đó lông gà của hai đứa tôi quần rối lấy nhau.

Hế?! Tôi bị hấn quần lấy rồi.

Đây là cái quỷ gì! Tôi sống tới chừng này, vẫn là lần đầu gặp loại chuyện chẳng khoa học này!

Thế mà vẫn cứ xảy ra.

Tôi muốn lên bờ, cũng đành thuận tiện kéo hấn lên bờ theo. Sau khi con gà này khôi phục ý thức, vẫn không ngừng gọi tôi là “ân kê cứu mạng”.

Tôi lúng túng.

Trên thực tế tôi đâu có định cứu hấn, chỉ là không cẩn thận trông thấy, rồi nhặt lên thôi.

Nhưng mà con gà mù béo béo này vẫn kiên trì nói tôi đã cứu hấn, được rồi, vậy thì là cứu đi.

Nếu đã được gà mù béo ú nhận làm “ân kê cứu mạng”, tôi mà không làm gì thì lương tâm cũng sẽ cắn rứt, sau đó, tôi quyết định làm gà tốt thì làm đến cùng, cứu gà cứu đến cùng, bèn mang hấn về ổ gà của tôi.

Đương nhiên, chuyện này chạy không khỏi ánh mắt của chủ nhân.

[7]

Tôi vẫn luôn trì độn, thấy hấn vừa béo lại mù, thành ra vẫn luôn bỏ quên giới tính của con gà trống này.

Ghê thật! Hóa ra hấn là một con gà trống Alpha!

Ánh mắt của chủ nhân sáng bừng bừng, ổng hết sức phấn khởi: “Hoàn mỹ! Tao không cần tích tiền đi mua gà Alpha nữa rồi, lại có thể tiết kiệm một đồng tiền đi mua trà buổi uống rồi, há há há...”

Tôi: “.....”

Chủ nhân quả thật là một tên điên, cuồng dại với trà buổi!

Cứ như vậy, tôi ngoài ý muốn nhặt được một con gà ngoại lai, còn là gà trống Alpha ghen chất lượng.

Gà trống Alpha không phải đều là nam thần sao? Nhưng con gà này vừa mập vừa mù, quá đáng thương rồi.

Tâm đồng tình của tôi tràn lan, bị hấn làm kích phát tình thương của cha.

“Ân kê cứu mạng” trong miệng hấn tôi đây được quý mến mà hổ thẹn, bèn tự giới thiệu: “Tôi tên là Tiểu Kỳ, là gà Omega sinh sống trên núi này, anh tên là gì?”

Quên nói nữa, tôi là một con gà có tên đằng hoàng, tôi tên “Tiểu Kỳ”.

Ấy, cái tên này vừa nhìn là biết do chủ nhân vô học đặt cho, nhưng tôi cũng không chán ghét, tôi biết chủ nhân ít đọc sách, chỉ quan tâm đến uống trà buổi và nuôi gà thôi.

Trong lời đồn, đám gà Alpha đều rất cao to, khẳng định mỗi con con nào cũng đều có tên hay phi thường đồ sộ, tí như Kê Ngạo Thiên, Kê Nhật Thiên, Kê Lương Thần và Kê Nhĩ Khang vân vân.

Còn có gà Bụt, lại tí như một số gà ngoại quốc, như là các loại Bụt XX, đều từng xuất hiện trong chuyện cổ tích.

“Em tên... Tiểu Kỳ Kê?”

Tôi ngây ra, vội vàng đính chính: “Không, là Tiểu Kỳ.”

“Tiểu Kỳ Kê, anh tên là Đại Kế.”

Tôi: “.....”

Cái tên này giản đơn thô bạo ngoài ý muốn, lời đồn không thể tin, truyện cổ tích đều là gạt người.

“Chào anh, Đại Kế Kê.”

Hết chương 1.

Chú thích thêm:

- Cái chỗ gà Bụt là tớ chế ý, vì bí quá, nguyên văn là lão ti kê , nếu nhại đồng âm thì chữ gốc là lão ti ky (thường nghĩa là tài xế hoặc người giúp đỡ mình) lại thấy phía sau có nhắc đến cổ tích nên tớ đánh liều dùng Bụt ý, ai biết rõ hơn phiền chỉ tớ nhé.
- Về tên của 2 bạn gà, Kỳ Kê và Kế Kê đều phát âm thành cái JJ, thành ra đứa sẽ JJ bé đứa JJ lớn =)))

2. Chương 2

[8]

Mặc dù Đại Kế là một con gà trống Alpha, nhưng hấn vừa béo lại mù, hoàn toàn không giống những gà nam thần khác, lai lịch bất minh, thân thể cũng trở thành một câu đố.

“Đại Kế Kê, mắt của anh bị thương thế nào vậy?”

Đại Kế: “Bị gà đánh.”

Tôi “ồ” lên một tiếng, thầm nghĩ đám kê kê đánh hấn nhất định rất hung tàn, tướng tá to như Đại Kế mà cũng không sợ.

“Bực thật! Bây giờ anh không thấy đường, thân thể cũng bị đám tiện kê kia đánh sưng phù.” Đại Kế lại hung ác nói.

Tôi:??!

Hấn xác định không có đang đùa tôi? Cái thân béo phì béo phệ này của hấn, không phải mập do ăn, mà là bị đánh sưng ư?

Đánh sưng thì thôi đi, cứ nhiên còn có thể sưng thành trái bóng a?!

“Anh có thể chất dễ béo, bầy gà kia quá tâm cơ luôn, trước đó mỗi ngày đều chiêu đãi anh ăn thịt cá, nên anh hơi mập tí... mập xiu xiu hà.”

Tôi: “.....”

Nào chỉ xiu xiu đâu a, đại ca.

“Đại Kế Kê, tại sao gà khác lại muốn đánh anh?” Tôi lại nghi hoặc tiếp.

“Bởi vì anh lớn lên đẹp trai, lại có tiền, tập hợp ngàn vạn sủng ái lên thân này.”

Gà con xấu xí tôi đây: “.....”

Đột nhiên có hơi muốn đánh hấn thì sao giờ?

Sau đó, Đại Kế lại bắt đầu chửi mắng, từ trong những lời liên miên hấn nói, tôi đã hiểu tiền căn hậu quả.

So sánh với đám kê kê khác, Đại Kế phi thường được thương yêu, là con gà duy nhất có thể thân cận với chủ nhân của hấn, hơn nữa tuyệt đối cũng sẽ không bị ăn.

Một hôm, mấy con gà bằng hữu của Đại Kế mời hấn đến nhà làm khách, lại dụ hấn ăn một đồng lớn thức ăn có chứa chất xúc tác cùng với thóc cho gà béo lên, thế nào cũng là mấy món thực phẩm rác để ăn để mập, tìm mọi cách dụ Đại Kế ăn cho phì.

Chủ nhân của Đại Kế đã có hơi chán ghét hấn, bảo Đại Kế mau chóng giảm béo.

Trên thực tế, những lúc riêng tư bầy gà Alpha bằng hữu của Đại Kế đặc biệt đố kị Đại Kế, nên bỏ thuốc vào rượu làm hấn hôn mê, sau đó bọn chúng lại hung hăng đánh Đại Kế một trận cho hả giận, còn vứt Đại Kế ra sông.

Nhưng Đại Kế mạng lớn, không bị độc chết, cũng không chìm sông chết đuối, mà còn gặp được tôi.

Sau khi tôi nghe xong: Đậu mớ! Quả đúng là tuồng cung đấu cầu huyết, rốt cuộc Đại Kế có lai lịch thể nào đây?

[9]

Tôi nhặt được một con gà trống Alpha, mỏ núi này của chủ nhân rốt cuộc cũng có được một con gà Alpha, chủ nhân lòng tràn đầy mong chờ, mong chờ cuộc sống nghèo khổ của ông có thể có chút thay đổi, nhưng mà...

Đại Kế hấn không thấy đường, hoạt động cũng bất tiện, thậm chí không có xiu xiu ý nghĩ cùng gà khác giao phối nào, Đại Kế cũng thập phần tùy hứng, sức lực của hấn lớn kinh gà, một khi không vui, có thể một cước đá văng bất kì con gà nào.

Chủ nhân cung cấp đồ ăn thức uống ngon cho hấn, cực kỳ hậu hạ, Đại Kế lại không xem mấy món ăn thôn quê này vào mắt, thái độ cao ngạo, một chút cũng không cảm kích.

Đại Kế Kê nhất định là quý tộc, tiểu công tử đến từ thành phố lớn!

Mặc dù Đại Kế không muốn làm lộ thân phận nhiều, nhưng tôi không chỉ một lần suy đoán và hoài nghi như vậy.

Kể từ đó, chủ nhân càng thêm phiền muộn.

Ông hết lần này tới lần khác lăm bắm, tổ khổ với tôi: “Tiểu Kỷ, Tiểu Kỷ của tao à, còn không bằng từ đầu mày đừng cho tao hi vọng!”

Bởi vì đã mang đến hi vọng, hôm nay hi vọng vỡ tan, càng khiến chủ nhân tuyệt vọng hơn.

Tôi cũng thương chủ nhân, nói với ông rất nhiều lần rằng “Tôi xin lỗi.”

[10]

Gần đây tôi ngày càng cảm nhận được, Đại Kế là một con gà Alpha kỳ quái.

Chủ nhân rõ ràng đã an bài cho hắn cái ổ gà ấm nhất, sạch sẽ lại thoải mái, lại còn không có gà khác đến quấy rầy, thế mà Đại Kế không thích, nói là không thấy an toàn, muốn chen cùng một chỗ với tôi, nguyên ý ở cùng một nơi với tôi.

Trong thời gian Đại Kế dưỡng thương, buổi tối không ra khỏi ổ, ban ngày lại càng lười hoạt động, hắn không chủ động đi kiếm ăn, ngoại trừ tôi ra, cũng không muốn tiếp xúc với gà khác, gà sống chớ quấy rầy.

Hơn nữa hắn thường xuyên nằm chống vó, chiếm lấy cái ổ gà nhỏ bé của tôi, một bộ dạng kê đại gia chờ người khác tới phục vụ.

Chưa từng thấy con gà mập nào làm biếng mặt dày vô sỉ tới vậy!

Tôi oán niệm trong lòng, thế nên buổi tối thừa dịp Đại Kế nằm ngủ, luôn len lén dùng mỏ gà mổ hắn, hoặc là nhổ lông trên đầu và đuôi hắn.

Tôi đã quan sát rồi, lúc ngủ Đại Kế y hệt như gà chết, sét đánh cũng không nhúc nhích, căn bản là sẽ không bị tôi làm tỉnh giấc.

Lông trên đuôi tôi trời sinh đã thưa thớt nhỏ ngắn, gia hỏa này lại cứ tuyệt nhiên tương phản với tôi, lông của Đại Kế tương đối dày rậm nhiều, bình thường lắc một cái là sẽ rụng một cọng nhỏ, tôi len lén nhặt về mấy cọng chắc hắn cũng không để ý.

Tôi dần dần thích giở trò xấu mỗi khi hắn ngủ.

Nhưng tôi quá ngây thơ rồi, Đại Kế vẫn phát hiện được: “Tiểu Kỷ Kê, em đừng nhổ lông anh nữa, anh sẽ trọc mất!”

Hóa ra hắn ngủ cũng không sâu, chẳng qua là chen ngủ cùng một chỗ với tôi thì tương đối an ổn hơn, có khi, tôi cảm giác nói không chừng hắn còn đang giả ngủ nữa.

“Em xin lỗi.” Tôi lập tức nhận sai.

“Được rồi, anh tha thứ cho em, kỳ thực anh cũng phải cảm ơn em, Tiểu Kỷ Kê.” Đại Kế bỗng dưng đổi đề tài.

Tôi ngu ra: “Hả? Tại sao?”

“Cám ơn em giúp anh thu dọn lông tạp, mổ pháp* cũng không tệ.” Đại Kế quăng cái mị nhãn về phía tôi. [phương pháp dùng mỏ =)))]

Đang đứng đắn mà phóng điện gì a!

Tôi lắc lắc lông gà, một trận ác hàn: “Mổ pháp?”

“À, cũng có thể nói là kỹ xảo dùng mỏ, kỹ thuật mổ không tệ!”

“.....”

Tôi cự tuyệt nói chuyện với hắn tiếp, chủ đề ô nhiễm rồi.

[11]

Đại Kế thật sự là một con gà kỳ quái.

Mấy chuyện trước đây thì bỏ qua đi, lại còn có chuyện tôi càng nghĩ không thông.

Đều cùng tìm giun trên đất ăn như nhau, Đại Kế lại chê bẩn chê phiền phức, nhìn bầy kê kê khác liên tục lắc đầu, ra vẻ không thèm, nhưng hẳn lại thích ăn giun tôi bắt, còn bảo tôi dùng mỏ ngậm lại đút cho hẳn.

Đại Kế nhất định là rất thiếu tình thương của mẹ, thóc và giun đã dính nước bọt của tôi, hẳn vậy mà cũng nguyện ý ăn!

Tôi vốn tưởng loại gà tiểu công tử như Đại Kế, nhất định rất ghét người khác làm bẩn, tính kiêu phách rất nặng.

Ngày ngày nằm dí trong chuồng gà ổ gà không ra cửa, dần dà dần dà, Đại Kế cũng buồn chán trông rỗng, hẳn lớn tiếng ồn ào, bảo tôi đỡ hẳn ra ngoài tản bộ ngắm phong cảnh.

Tôi trầm nghĩ, bây giờ hẳn “mù” hết rồi, còn ngắm cái phong cảnh gì.

Đại Kế lắc lắc đầu, nói tôi không hiểu, là một con gà không có tư tưởng, nhiều lần nhấn mạnh: “Tiểu Kỷ Kê, anh là dùng tâm, dùng tâm để thưởng thức mỹ cảnh.”

Tôi: “.....”

Mắt của Đại Kế đã hỏng, có lẽ não cũng xuất hiện vấn đề, quả thật là một con “gà bệnh”.

Nhưng mà, trong lòng Đại Kế, tôi là “ân kê cứu mạng” của hẳn, cũng là kê đại anh hùng anh tuấn tiêu sái, thế là tôi dựa theo nguyên tắc quan tâm đồng chí gà tàn tật, vẫn đỡ Đại Kế đi tản bộ ngắm phong cảnh.

Đại Kế xem tôi như “gậy chống hình gà”, kỳ thực không phải, tôi tìm một sợi dây đeo lên cổ Đại Kế, trên dây còn có cái lục lạc, bước đi một đường đình đình đang.

Ha ha, giống như tôi đang dắt gà, lại còn là đang dắt một con gà trống Alpha.

Tôi trầm khoái chí trong lòng, bầy gà trống Beta khác cũng rất hâm mộ, dù sao không phải ai cũng có thể dắt một con gà trống Alpha dân thành phố.

Đồng thời chủ nhân cũng có thêm hi vọng với tôi: “Tiểu Kỷ, chiều cổ nó cho tốt.”

Tôi ngẩn người, đột trước chủ nhân còn rất tức tối, hàng ngày vừa nhìn chăm chăm Đại Kế, vừa mài dao. Ông không chỉ không định chiều cổ Đại Kế, còn tức tới muốn mần thịt hẳn.

Sao thái độ mấy ngày nay lại thay đổi rồi?

“Chờ nó mập lên tao đem nó đi bán, nó là gà Alpha từ chỗ khác tới, nhất định có thể bán được giá tốt! Nếu thật sự không được, tao liền mần thịt ăn một mình!”

Mắt chủ nhân lộ hung quang, lại bắt đầu mài dao rẹt rẹt.

Tôi: “.....”

Đại Kế chẳng lẽ còn chưa đủ mập sao? Hơn nữa chủ nhân ơi ông tuyệt đối không thể ăn thịt Đại Kế, rất có thể sẽ dẫn tới họa sát thân a!

[12]

Đều là gà lưu lạc thiên nhai, vừa gầy vừa xấu như tôi cũng là bị ghét bỏ từ nhỏ đến lớn, thế nên nhìn Đại Kế vừa mập vừa mù của hôm nay, cho dù tính tình hẳn cổ quái, da mặt dày, tùy hứng lại còn lười biếng, nhưng tôi trước sau vẫn không bỏ rơi Đại Kế, vẫn luôn chiều cổ hẳn.

Đại Kế ở lại chỗ chúng tôi là để dưỡng thương, chờ mắt hẳn khỏe lại, gầy xuống thành công, nói là muốn trở về báo thù.

Tôi đề nghị với Đại Kế, rằng chúng tôi giải thích tình huống với chủ nhân, nhờ chủ nhân giúp hẳn, Đại Kế lại trực tiếp lắc đầu, nói thời cơ chưa đến, có thể sẽ liên lụy đến tôi và chủ nhân.

Tôi ngoan ngoãn ngậm miệng, kỳ thực là tôi không nỡ để hẳn đi.

Tôi vẫn thường nói Đại Kế kỳ quái, thậm chí nói xấu một đồng tật xấu của hắn, nhưng cũng không phủ nhận, chuyện Đại Kế hiểu lại rất nhiều.

Mỗi lần hắn mở miệng là sẽ phổ cập kiến thức cho tôi, cũng không phải kiểu thuyết giáo liên tù tì, có nhiều lúc mở còn rất là hài hước, vừa nhìn đã biết là chú gà đã tiếp nhận giáo dục cao cấp, đọc rất nhiều sách.

Ngoài ra, năng lực tiếp nhận sự vật mới cùng với học tập của Đại Kế cũng rất mạnh, học mọi thứ rất nhanh. Dần dà, hắn không cần tôi dìu đỡ nữa, mà tự mình tìm tòi đường đi, hắn lắng nghe tám hướng, nghe thấy âm thanh và mùi vị liền có thể phân biệt được rất nhiều, cũng đã quen thuộc địa hình phức tạp rồi rậm ở nơi này của bọn tôi.

Có một hôm, Đại Kế đang dùng móng gà bới bới bới bùn trên đất, lại bới ra một tấm bản đồ, lấy mỏm núi của chúng tôi làm trung tâm, còn có thể không ngừng mở rộng ra xung quanh.

Tôi vỗ tay cho hắn, bấy kê kê khác cũng không ngừng vỗ tay, tôi biết rất nhiều gà đều thán mên Đại Kế.

Chuyện này truyền vào tai chủ nhân, chủ nhân đặc biệt vui mừng, bởi vì mặc dù Đại Kế tùy hứng, nhưng lại là một con gà thiên tài.

Ông quyết định chờ Đại Kế hết mùa, giảm béo thành công, nhất định phải bán Đại Kế đi, hảo hảo kiếm về một khoản. Chờ phát tài rồi, ông sẽ mua cả một nhà xưởng trà buổi, tự làm ông chủ, ngày ngày uống trà buổi.

Aiz, chủ nhân của tôi chỉ có chút tiền đồ này.

[13]

Đại Kế đối xử với tôi cũng không tệ.

Chỗ núi kế bên có mấy con gà hỏ một chút là thích khi dễ tôi, chúng nó là gà ác bá có tiếng, những con gà khác đều không dám chọc, Đại Kế lại giúp tôi đánh bọn nó.

Đại Kế có sức lực lớn, đánh lộn cũng lợi hại. Mấy con gà ác bá đánh không lại Đại Kế, chỉ có thể cựa mạnh ngoài mỏ, rồi rít mắng “gà mập đáng chết”, “gà mù thôi”, càng mắng càng khó nghe.

Tôi cũng nổi giận, ngậm đá nhỏ không ngừng ném ném ném, muốn đập chết tụi nó. Cho dù tụi nó là gà Alpha ưu tú thì thế nào, kê phẩm không tốt, tam quan bất chính, chính là bại hoại trong loài gà!

Nếu như tôi cũng có thể đánh, nhất định sẽ dạy tụi nó làm gà một lần nữa.

Một trận này, tôi và Đại Kế đánh rất thống khoái.

Sau khi trở về ổ gà, Đại Kế bỗng nhiên hỏi: “Tiểu Kỷ Kê, em có chê anh mập không?”

Tôi lập tức lắc lắc đầu gà.

“Nếu như mắt anh trĩ không khỏi, vĩnh viễn cũng không thấy đường, em có hay không sẽ——”

“Sẽ không, sẽ không!” Tôi vội vàng cắt ngang hắn, an ủi, “Đại Kế Kê, em sẽ chiếu cố anh thật tốt, em sẽ xin chủ nhân mời bác sĩ tốt nhất, cho anh dùng thuốc tốt nhất, anh nhất định sẽ lại lần nữa nhìn thấy ánh sáng!”

“.....” Đại Kế trầm mặc một hồi lâu, cũng không biết nghĩ đến cái gì, “Tiểu Kỷ Kê, vậy em có thấy anh đẹp mắt không?”

Con gà mù mập thành quả bóng, từ bề ngoài mà nhìn, thật sự là bàn không tới đẹp mắt mà.

Nhưng tôi không nhẫn tâm đả kích Đại Kế, tôi nhớ lại những lời cha mẹ đã từng cổ vũ tôi, liền mặt mày thành thật nói: “Đại Kế Kê, mào gà đỏ và chiếc đuôi dài của anh rất xinh đẹp, không thua kém bất cứ con gà nào trên đời này. Hơn nữa anh cơ trí dũng cảm, văn võ song toàn, không chỉ biết đánh nhau, còn kiến thức rộng rãi, anh còn có rất nhiều rất nhiều ưu điểm.

Nói tóm lại anh phải nhớ, anh có xuất thân thuộc về riêng mình, không cần so sánh với gà khác, bọn nó là do đồ kị mới cười nhạo anh, Đại Kế Kê, anh là độc nhất vô nhị đó! Trong mắt em anh rất đẹp, em cũng phi thường xem trọng anh!”

Đại Kế giật mình: “....”

Ặc, hình như không cẩn thận đã lỡ nói mấy câu buồn nôn, mặt gà của tôi đỏ bừng.

Đêm đó trước khi ngủ, Đại Kế bị tôi làm cảm động cảm rằng nhin đau, bút xuống cộng lông dài nhất mĩ lệ nhất trên đuôi... tặng cho tôi.

Tôi cười cho qua, chỉ xem cộng lông này là quà tạ lễ của hần.

Mà lại không biết, Đại Kế đã xem đó là tính vật định tình.

Vào đêm, Đại Kế và tôi ngủ trong cùng một cái ổ, hần ở bên cạnh tôi thì thầm: “Tiểu Kỷ Kê, chờ mắt anh khỏe rồi, có thể trông thấy em rồi, anh có thể đánh dấu em không?”

Tôi vốn đã rất buồn ngủ nhất thời giật mình tỉnh giấc.

“Có thể không? Anh có thể đánh dấu em không?” Đại Kế lại hỏi lần nữa.

Tôi: “.....”

Hần quả nhiên bị mù mà, mới vừa ý đưa xấu xí tôi đây.

“Đại Kế Kê, anh thích em sao?”

“Đương nhiên là thích a!” Đại Kế trả lời rất quyết đoán, “Tiểu Kỷ Kê, em đối xử với anh rất tốt, sao anh lại không thích em chứ? Anh đâu có ngu.”

Tôi: “.....”

Không thể không nói, có nhiều lúc tư tưởng của Đại Kế rất đơn thuần.

Hần thật sự hiểu thế nào là “thích” và “yêu” sao?

Tôi hiểu rõ thích và yêu không phải một kiểu, tôi hi vọng con gà đánh dấu tôi, sẽ thật tâm yêu tôi, chứ không phải bởi vì thiện ý và cảm tạ nhất thời.

Lại nói, tôi cũng không xác định được mình có yêu Đại Kế hay không.

Lúc này tôi cũng không trả lời Đại Kế, bảo rằng chờ anh bình phục rồi lại nói.

[14]

5 tháng trôi qua, Đại Kế quả thực đã gầy xuống, đại khái là vì giun và thóc nơi đây hần nhìn chướng mắt, cũng ăn không quen. Mắt hần sau khi tiêu sưng, cũng sắp khỏi hần, sắp trông thấy tôi rồi.

Tôi vui buồn lẫn lộn, vừa vui cho Đại Kế, đồng thời cũng lo lắng hần sẽ thấy bộ dáng xấu xí của tôi.

Hôm nay, vốn tôi và Đại Kế đã hẹn sẽ ra núi ngắm hoa, Đại Kế lại phát sốt sinh bệnh, hần sốt đến mơ mơ màng màng, vẫn một lòng nhớ phải đi hái hoa.

Con gà này rốt cuộc là đang nghĩ gì chứ? Đã bệnh đến nguy kịch rồi, còn nhớ hái hoa!

Tôi vừa tức vừa bất đắc dĩ, sau đó tôi vẫn van xin chủ nhân và chúng bạn gà khác chiều cố Đại Kế, tự mình ra núi tìm loại hoa mào gà mà Đại Kế đòi.

Chờ đến khi tôi ngâm nhàn hoa mào gà mình vất vả hái về, Đại Kế đã đi rồi.

Chủ nhân nói cho tôi biết, Đại Kế đã được chủ nhân cũ của hần đón về nhà rồi.

Nhà của Đại Kế cách chỗ chúng tôi rất xa xôi, cách tới mấy ngọn núi, đại khái là mất mấy ngày đi đường. Chủ nhân của Đại Kế là một đại phú hào, vẫn luôn nuôi Đại Kế như thú cưng, cho nên Đại Kế là gà Alpha có huyết thống thuần huyết đặc biệt cao quý, so với bầy gà Alpha quê mùa chúng tôi quý gấp mấy lần, bởi vì hần đi theo chủ nhân phú hào, giá trị còn vượt trội hơn nữa.

Bầy gà tiện kê bằng hữu từng phản bội Đại Kế, đều đã bị ông chủ phú hào xử lý, chủ phú hào mang theo một đồng người oai hùng, ngàn dặm xa xôi chạy đến, khẳng khẳng muốn mang Đại Kế còn đang hôn mê đi.

Đối mặt với chủ phú hào có quyền thế, chủ nhân cũng vô lực ngăn cản và phản kháng, hơn nữa bản thân ông vốn đuối lý, lên nuôi dưỡng gà Alpha của nhà người ta, chỉ đành ngoan ngoãn giao Đại Kế ra.

Nghe chủ nhân kể lại xong, tôi chỉ nhàn nhạt “ò” một tiếng.

Kỳ thực như vậy cũng tốt.

Mối thù của Đại Kế đã báo, chủ nhân phú hào cũng tự mình đến dẫn hân về, hân nhất định đã viên mãn rồi.

Quý đạo đời gà của tôi và Đại Kế vốn không như nhau, không cẩn thận mới trùng được một phần nhỏ, hiện giờ duyên số đã tận, cũng nên ai về chỗ nấy thôi.

Cái đêm Đại Kế rời đi ấy, trời đổ mưa to.

Chủ nhân nhìn ngóng ra cơn mưa ngoài song cửa, lại đang uống trà buổi giải sầu, tôi không có trà buổi uống, đành uống nước mưa, chỉ cảm thấy vừa đắng vừa chất.

Qua được mấy ngày, tôi lại lần nữa hậu tri hậu giác, cái lúc Đại Kế phát sốt muốn đi hái hoa như vậy, có lẽ là chuẩn bị tặng cho ai nhỉ?

Người đó, biết đâu chính là tôi.

Mà ý nghĩa của hoa mào gà là, tình yêu chân thành vĩnh hằng.

Hết chương 2.

3. Chương 3

[15]

Sau khi Đại Kế được đón đi không bao lâu, đại ca sỏ B đã tiêm thuốc điều tiết trở về từ lớp huấn luyện, không không, bây giờ hân phải kê “đại ca sỏ A” rồi.

Thấy ảnh học thành trở về, lấy tôi con gà trống Omega này dẫn đầu, rồi thêm bầy gà Beta khác trên mỏm núi này, chúng tôi lần lượt xếp thành hàng dài, cùng nhau hô thật lớn: “Chào đại ca sỏ A! Hoan nghênh về nhà!”

Ảnh mặt đầy phiến muộn: “Bầy gà ngốc, gọi anh là ‘Anh A Tiêu Sỏi!’”

Bầy gà ngốc lấy tôi dẫn đầu: “.....”

Ồ, anh vui là được ời.

Thế là, trong tiếng hoan nghênh nhiệt liệt của chúng tôi, anh A tiêu sỏi đã về nhà, trên mặt chủ nhân cũng lộ ra nụ cười lâu ngày không thấy.

Nhưng không lâu sau, một đêm nọ tôi nghe được tiếng thở dài truyền ra từ phòng chủ nhân, cũng trong vô ý nghe được đối thoại giữa chủ nhân và anh A tiêu sỏi, hóa ra hết thảy đều là biểu hiện giả tạo.

Trên thực tế, anh A tiêu sỏi là tốt nghiệp sớm từ lớp huấn luyện, bởi vì tư chất có hạn, nếu như muốn tiến thêm một bước vào chuyên môn, lại phải tốn học phí đáng kể, hơn nữa còn phải thử tiêm vào thuốc điều tiết mới.

Cái thứ ấy không ổn định còn rất nguy hiểm, chủ nhân không đồng ý, cũng không muốn anh A tiêu sỏi tiếp tục ở lại cái lớp học lừa tiền kia nữa, nên sớm để ảnh trở về.

Trước mắt anh A tiêu sỏi xem như là bán thành phẩm cải tạo, về phần đến cùng có thành công hay không? Còn phải xem anh có thể làm cho gà Omega hay gà Beta mang bầu hay không, thật sự mang bầu sinh ra gà con đời sau có gen tốt.

Nhưng bởi vì ảnh là gà Alpha do cải tạo mà ra, hơn nữa không thể bảo đảm tỉ lệ thành công, bây giờ Omega khác đều rất sợ hãi, ngay cả đám gà Beta cũng có kiêng dè, chỉ sợ gen đột biến, trở thành gà quái vật.

Anh A tiêu sái kỳ thực một chút cũng không tiêu sái, tôi hiểu rõ khổ sở trong lòng anh.

Thế nên tôi vỗ vỗ anh A tiêu sái, nói rằng ảnh không cần miễn cưỡng, vô luận có chuyện gì xảy ra, trong lòng tôi, ảnh vẫn như cũ là anh sỏ B chính trực kia.

[16]

Nhưng anh sỏ B vẫn luôn thẳng băng, đột nhiên cong vòng.

“Tiểu Kỳ, anh thích em!”

Anh A tiêu sái thay đổi tâm ý, tỏ tình với tôi, còn nói muốn đánh dấu tôi.

Tôi ngơ ngác: “.....”

“Em... em cũng sợ anh sao? Tiểu Kỳ.”

Tôi lắc đầu, nhìn bộ dáng đáng thương này của ảnh, cũng không đành cự tuyệt một hơi, bèn bảo anh cho tôi chút thời gian để suy nghĩ.

Dựa theo lẽ thường mà nói, gà Alpha có thể đánh dấu nhiều gà Omega, nhưng gà Omega lại chỉ có thể bị một con gà Alpha đánh dấu thôi.

Nếu như tôi không cách nào sinh con, anh A tiêu sái thì vẫn có thể tìm gà Omega khác tiếp tục đánh dấu, mà tôi... cả đời này cũng chỉ có thể trông chờ ảnh thôi.

Cả đêm ấy, tôi mất ngủ.

Tôi nhớ đến cha và mẹ, bọn họ là một đôi kê phu kê thê rất ân ái, có lẽ tôi thật ngu thật ngây thơ, cho dù sau khi chất kích thích ABO xuất hiện, tôi lại vẫn như xưa mong mỗi đời một kiếp một đôi gà.

Cái hôm Đại Kế phát sốt ấy, hoa mào gà mà tôi hái được vẫn luôn cắm trong bình hoa, nay đóa hoa ấy đã sớm khô héo rồi. Một mình tôi vui trong ổ gà của mình, càng cảm thấy trống rỗng, còn có chút lạnh.

Tôi ôm cọng lông gà Đại Kế tặng vào trong lòng, lại nhìn cái lục lạc đeo trên cổ Đại Kế khi trước, phi thường phi thường nhớ Đại Kế.

Tôi lay lay cái lục lạc, âm thanh đình đình đang, trước đây nghe rất vui vẻ, nay trong đêm đen vắng vẻ, nghe vào tai tôi bỗng dưng muốn khóc.

Thân là gà Omega, cho dù tôi không phóng ra chất dẫn dụ, Đại Kế vẫn luôn khen trên người tôi thơm ngào ngạt, có loại mùi hương riêng biệt, đặc biệt dễ ngủ.

Khi Đại Kế và tôi chen trong cùng một ổ gà, quả thực rất ấm áp, hơn nữa tôi tức giận nhổ lông hắc, Đại Kế cũng không tính toán, còn cảm ơn tôi giúp hắc nhổ lông tạp, khen mỏ của tôi giỏi, kỹ thuật mỏ không tệ.

Đại Kế không ghét giun và thóc có dính nước miếng của tôi, hắc giúp tôi cùng đánh gà ác bá, lúc sinh bệnh cũng một lòng muốn tặng hoa cho tôi...

Tôi càng nhớ Đại Kế, trong lòng lại càng cô đơn. Bởi vì giờ đây tôi nhớ mấy chuyện này thì có ích gì, tôi và anh đã sớm xa cách rồi. [đổi sang anh nha kaka]

Tính toán thời gian một tí, Đại Kế đã rời đi nửa năm rồi, thời gian tôi và anh chia xa, cũng đã vượt qua lượng thời gian chúng tôi từng bên nhau.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi quả quyết cự tuyệt anh A tiêu sái, phát cho ảnh một phiếu gà tốt.

Anh A tiêu sái rất bình tĩnh đón nhận, còn nói ảnh đã dự liệu được kết quả thế này.

Bởi vì bây giờ của chủ nhân đến nay vẫn sẽ còn nhắc đến Đại Kế, rất tưởng nhớ anh, cũng rất hoài niệm những chuyện âm ỉ tôi và Đại Kế cùng nhau làm, khi ấy mặc dù âm ỉ ỉ, nhưng cũng tràn đầy tiếng cười đùa vui vẻ.

Sau khi hiểu rõ được tâm ý chân chính của tôi, anh A tiêu sái trái lại rất ủng hộ tôi, anh tiêu sái buông móng, tặng cho câu chúc phúc tiêu sái: “Tiểu Kỳ, cố lên.”

[vch người ta buông tay, anh này buông móng]

Sau đó, tôi cũng tạm biệt chủ nhân, nói với ông rằng tôi đã hạ quyết tâm rồi, tôi phải đi tìm Đại Kế.

Chủ nhân trong lòng cũng không nỡ, nhưng cũng vẫy vẫy tay: “Thôi thôi, con lớn không nghe mẹ, gà lớn không nghe chủ, Tiểu Kỳ, mày lớn lên phát tình rồi, cũng nên đi tìm tình yêu đích thực thôi.”

Tôi: “.....”

[17]

Tôi vượt qua mấy ngọn núi, hỏi thăm tin tức Đại Kế khắp nơi. Càng đi về phía trung tâm thành phố, đạt được tin tức càng nhiều, Đại Kế và chủ nhân của anh đều rất là nổi danh, bởi vì thật sự rất có tiền.

Chủ nhân của Đại Kế nghe nói là phú hào nhiều tiền nhất của cả vùng phía Đông trên đại lục này, mà Đại Kế lại là gà cưng của nhà giàu nhất.

Chủ nhân giàu có mà mở miệng vàng, khoe Đại Kế tốt, thì xem như là phượng hoàng trên trời cũng không bằng con gà này.

Kẻ có tiền thật sự là tùy hứng như nhau a!

Chủ phú hào cũng nuôi một bầy gà, thế nhưng hẳn ta lại không giống tôi với chủ nhân, bầy kê kê trong nhà chủ phú hào đều ở trong trang viên kê kê rất lớn rất hào hoa, việc này ở địa phương rất là nổi danh, ít nhiều gà nhà bình thường đều ước mơ tha thiết, muốn vào ở trong tòa trang viên lớn kia, trải qua cuộc sống quý tộc.

Đại Kế là con gà trống Alpha được sủng ái nhất của chủ phú hào, tôi nhớ đến Đại Kế trước đây kể, không sai, anh đích xác thu được ngàn vạn sủng ái lên mình, giết chết ước mơ vô số con gà.

Chủ phú hào không nỡ để Đại Kế dễ dàng giao phối với những con gà khác, nhất định muốn tìm được gà Omega xinh đẹp nhất, xứng đôi nhất với Đại Kế, như vậy mới có thể sinh ra gà con gen tốt nhất.

Quá rõ ràng, tôi tuyệt không thể là con gà Omega kia.

Nhưng mà, chủ phú hào vẫn giữ tôi lại, lý do của hẳn là: chưa từng thấy qua gà Omega nào xấu xí gầy đét thế này!

Nếu hẳn ta đã có gà Alpha đẹp trai nhất, vậy cũng phải nuôi được con gà Omega khó coi nhất. Nếu như hôm nào đó thẩm mỹ suy yếu, dòm dòm con gà xấu xí tôi đây ngược lại cũng không sao.

Tôi: “.....”

Hắn cũng không sợ cay mắt sao? Suy nghĩ của kẻ có tiền tôi không cách nào hiểu được.

Tôi thật sự rất xấu ư? Là con gà Omega khó coi nhất ư?

Kỳ thật trong lòng tôi cũng hiểu, nhưng người khác cứ lần lượt nhấn mạnh, không thể nghi ngờ là xát muối lên vết thương của tôi.

Từ ánh mắt đầu tiên là tôi đã chán ghét chủ phú hào, chủ nhân của tôi so ra đáng yêu lương thiện hơn hẳn nhiều, dù sao chủ nhân tôi cũng không có tật xấu gì, chỉ là cực mê trà buổi thôi.

[18]

Cuối cùng tôi cũng gặp được Đại Kế rồi.

Anh ấy ốm xuống hoàn toàn thì quá đẹp trai, mào gà đỏ chót đứng sừng sững, đôi mắt cũng đặc biệt sáng ngời có thần, cổ dài chân cũng dài, đuôi gà vênh thật cao, thật sự là uy vũ bá khí, nam thần chân chính a!

Trong mắt tôi sáng ngời, lần đầu tiên ý thức được hóa ra mình cũng biết mê trai.

Nhưng Đại Kế lại không nhớ tôi.

Có lẽ là bị bạn bè phản bội, lại sinh bệnh ngặt ở nơi thâm sơn cùng cốc một đoạn thời gian, ánh mắt của Đại Kế trở nên lạnh lẽo dị thường, anh nhìn tôi, như nhìn một con gà xa lạ vậy.

Tôi không biết anh đã trải qua chuyện gì, vì sao anh lại không nhớ tôi?

Đại Kế không thể trả lời tôi, cũng không con gà nào khác nói cho tôi biết. Như là bị ai đó hạ tử lệnh, mặc cho tôi hỏi thế nào, bọn chúng đều miệng kín như bưng, đều rất ăn ý một chữ cũng không nói.

Tôi nỗ lực biểu hiện, nghĩ cách tiếp cận Đại Kế, sau đó rốt cuộc tôi cũng trở thành một trong những gà nô bộc hầu hạ anh.

Mặc dù Đại Kế không nhớ tôi, nhưng sau khi nghe đến tên của tôi, phản ứng đầu tiên lại là hô lên “Tiểu Kỷ Kê”.

Tên này rất khó nghe rất ứ ừ! Đại Kế Kê!

Tôi mắng thầm trong lòng, lại nhịn không được mà cười, tôi đã quen với xưng hô này, nhất là được gọi ra từ mỏ Đại Kế.

Đại Kế không biến đổi gì với xưng hô của tôi, nhưng rất nhiều biểu hiện lại tuyệt nhiên không còn như xưa.

Anh chán ghét mùi vị kỳ quái trên mình tôi, trực tiếp lắc đầu, nói vừa ngủ là biết gà hoang từ nông thôn tới.

Tôi... không, yếm chính là gà hoang từ nông thôn tới thì làm sao!

Trước đây anh khen mùi hương trên người tôi, nhất định là miệng lưỡi trơn tru lừa gạt tôi, hừ hừ!

Khi tôi tức giận, cũng không cách nào lại nhổ lông của anh. Bởi vì ngoại trừ chủ phú hào, ai cũng vô phương thân cận anh, Đại Kế nói anh không cần bạn bè, anh cũng sẽ không lại tin tưởng con gà nào khác nữa.

Tôi theo thói quen dùng mỏ đút anh ăn cơm, Đại Kế liên tục lùi ra sau, chán ghét cực kỳ: “Cách xa ta chút! Con gà điên này, dám gà nhà quê tui bấy chăm sóc người khác như vậy à!”

Tôi: “.....”

Trước đây rõ ràng là anh ấy rất thích, bây giờ quả nhiên không còn như vậy nữa.

[19]

Những ngày tôi sinh hoạt tại trang viên kê kê, quen biết được một con gà trống Beta. Nói đúng ra, trên bản chất y là một con gà Alpha.

Phải đó, con gà như y cũng thật kỳ quái, rõ ràng là gà Alpha cao quý, lại muốn vờ làm gà Beta bình dân, tôi bèn gọi y là “anh giả B”.

Anh giả B có suy nghĩ của bản thân, y giải thích với tôi rằng, y chỉ muốn làm một con gà trống bình bình thường thường, mà gà Beta là giống bình thường nhất trước mắt.

Nhưng tôi thấy anh giả B cho dù giả có giống hơn nữa, cũng không che đậy được khí chất trên người.

Tiếng gáy “ò ó ó” mà y phát ra so với con gà nào khác cũng dễ nghe hơn, bởi vì y có một cái cổ rất khỏe, là ca sĩ lớn trong giới gà trống, đã định là không cách nào sống được cuộc đời bình thường, sinh ra đã không tầm thường.

Sau đó tôi phát hiện, anh giả B đã từng là bạn tốt của Đại Kế.

Nhưng Đại Kế cho rằng anh giả B chìm trong truy lạc, hai con gà không ngừng tranh cãi, sau lại giận đối chiến tranh lạnh, dần dần họ không qua lại nữa, nay đã gần như đoạn tuyệt.

Anh giả B rất nhạy bén, nhìn một phát là biết tôi thích Đại Kế, mỗi khi tôi nhắc đến Đại Kế, y cũng nhịn không được, động một chút là mắng Đại Kế là bệnh gà tinh!

Bệnh gà tinh?

Tôi gật gật đầu, ha ha, rất hợp với Đại Kế tánh tình cáu kỉnh, lại không gần gà hiện giờ.

[20]

Mặc dù trên miệng anh giả B cứ nói ghét Đại Kế, rất chán anh, luôn rất độc mồm, nhưng bụng dạ tuyệt đối không xấu.

Sau khi y và tôi quen thân, có một hôm anh giả B khê khằng nói với tôi, nửa năm trước, sau khi Đại Kế được chủ phú hào mang về từ nông thôn, mắt vừa chữa khỏi, Đại Kế liền muốn lên ra ngoài, nhưng tiếc thay bị chủ phú hào nắm lần bảy lượt bắt về.

Trong quá trình Đại Kế phản kháng chạy trốn còn đụng hổng não, mới mất đi đoạn ký ức chung đụng với tôi nơi thôn quê.

Hóa ra anh ấy vì vậy mới quên tôi.

Tôi vội đi tìm Đại Kế, lấy ra rất nhiều tín vật, lông gà anh tặng tôi, lục lạc nhỏ này nọ, tôi còn kể anh nghe chuyện của chúng tôi trước đây, nói ra ý nghĩa của hoa mào gà.

Nhưng mặc cho tôi nói thế nào, Đại Kế vẫn vậy một chút ấn tượng cũng không có. Anh cười lạnh, không chịu tin lời lẽ từ một phía của tôi, cho rằng tôi đang nói bậy.

Thấy lông gà của chính mình, Đại Kế thậm chí còn cho rằng tôi là biến thái, khẳng định là thừa dịp anh nhỏ lông mà lén nhặt, giống như rất nhiều gà Beta và Omega si mê anh.

Hay là, tôi từng ở nơi thôn dã khi dễ anh đang bị thương sinh bệnh, mới nhỏ lông gà của anh.

Đại Kế tức giận mà đoạt lại cọng lông gà mỹ lệ kia.

Anh cũng khảy khảy lục lạc, trào phúng: “Ha ha, khi ấy ta bị thương, ngu một hồi, nên mi mới xem ta như chó mà dắt sao? Đây chính là ‘dốc lòng chăm sóc’ mà mi nói sao?”

Tôi vội vàng giải thích: “Không không, không phải đâu!”

Nhưng Đại Kế căn bản không thèm nghe tôi giải thích, anh tức giận xoay người bỏ đi.

Tôi nhìn theo bóng lưng vô tình của Đại Kế, sững sờ đứng tại chỗ, trong lòng có chua xót nói không nên lời.

Mắt của Đại Kế đã khỏe, nhưng tâm lại mù mất rồi.

Hết chương 3.

4. Chương 4

[21]

Đã một tuần tôi không gặp Đại Kế.

Hai ba ngày đầu, anh lệnh cho những con gà khác nhốt tôi trong phòng tối nhỏ, sau đó mặc dù đã thả tôi ra, nhưng không cho phép tôi tiếp cận anh. Bây giờ tôi không còn hầu hạ anh nữa, mà làm mấy công việc vặt vãnh, hoàn toàn không trông thấy được bóng dáng Đại Kế.

Nhớ đến Đại Kế đặc biệt lạnh lùng, không cho tôi bất cứ cơ hội nào để giải thích, lại lấy mất lông gà trước đây anh tặng tôi, còn có lục lạc của tôi cũng bị lấy mất.

Tôi đau lòng lại cảm phẫn, tức giận mắng ra miệng: “Đại Kế Kê, con gà mù đáng ghét!”

Tâm mù cũng là mù, hơn nữa tâm mù còn không bằng mắt mù.

“Em nói lại lần nữa.”

Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên sau lưng tôi.

Đại Kế đã xuất hiện, anh còn nghênh ngang đi trước mặt tôi.

Tôi rụt rụt cổ, vội vàng ngậm mỏ. Lúc cố ý mắng anh lại bị bắt quả tang, anh nhất định lại tức giận rồi.

“Không ngờ em còn rất có tinh thần đấy, gà trọc lông.”

Tôi... tôi không có trọc! Chỉ là trời sinh thưa lông thôi. Tôi len lén trừng Đại Kế một cái, chỉ dám kháng nghị trong lòng.

Anh ngẩng đầu nói: “Có phải còn muốn mắng tôi không? Mắng tiếp đi a.”

Tôi: “.....”

Thấy tôi không dám mở miệng, Đại Kế dồn tôi vào góc tường, lại ép tôi ngẩng đầu nhìn anh, có khi nào thuộc tính M ẩn giấu của anh ấy bạo phát không, lại muốn nghe tôi mắng anh.

“Tĩnh tình vừa lười... vừa thất thường....” Đành chịu, tôi chỉ đành run rẩy lên tiếng, “Gà... gà mập.”

Kỳ thực nói như vậy trước mặt gà nam thần, tôi cũng chột dạ, nhưng trước đây Đại Kế quả thật mập như quả bóng mà.

“Gà teo!” Anh cũng mắng tôi, sau đó... sau đó cười lên.

Nhìn ý cười trong mắt Đại Kế, mặt tôi mơ màng: một tuần không gặp, lẽ nào nào anh lại xảy ra vấn đề rồi?

“Đi, Tiểu Kỷ Kê, đến ổ gà của tôi.”

Tôi: “.....”

[22]

Tôi theo Đại Kế đi vào ổ gà to lớn rộng rãi hoa lệ của anh, đây là nơi trước đây tôi chưa từng được phép vào.

Anh không bảo tôi mắng tiếp nữa, mà là muốn tôi kể chuyện cười cho anh nghe, nếu như chuyện cười không buồn cười hoặc là quá nhạt nhẽo, thì phải đổi chuyện khác kể tiếp, tới khi nào chọc được anh cười mới thôi.

Đầu tiên tôi kể hai ba chuyện, nhưng sắc mặt Đại Kế không thay đổi, sau đó ánh mắt ngược lại càng ngày càng lạnh. Tôi run run lông gà, dưới bầu không khí thế này, cảm thấy cả người đều lạnh băng bật.

Tôi biết Đại Kế đang cố ý chinh tôi, có thể là anh còn đang tức giận tôi.

“Em không biết kể chuyện cười, anh có thể tìm gà khác.”

“Không, tôi chỉ muốn nghe chuyện cười của em.”

“Vì sao?” Tôi nhịn không được hỏi nên lời.

Đại Kế từng nhiều lần nói rằng, tôi là một con gà nhà quê không văn hóa, lại không biết hầu hạ anh. Đại Kế rõ ràng không thích tôi, thấy tôi gầy gò trọc lông, chê tôi khó coi, thậm chí còn cho rằng tôi là biến thái, mồm đầy dối trá, nhưng vì sao...

Đại Kế trầm mặc, rõ ràng là bị tôi hỏi chặn họng. Anh nghĩ nửa ngày, mới chậm rãi đáp: “Em... giọng em dễ nghe.”

Tôi: “.....”

Lí do này thật xàm!

Giọng của anh giả B rõ ràng dễ nghe hơn tôi trăm lần, Đại Kế lại còn chê y. Lẽ nào trong mắt anh, tôi cũng không có ưu điểm nào khác sao?

Thấy tôi ngu ngơ không lên tiếng, Đại Kế lại cười nữa.

Tôi thấp thỏm trong lòng, anh ấy hôm nay hỉ nộ vô thường quá.

Sau đó, Đại Kế lại yêu cầu tôi đọc chuyện kể gà con nghe trước khi ngủ cho anh nghe. Tôi muốn lắc đầu cự tuyệt, Đại Kế lại than thở, lần đầu tiên kể chuyện anh hồi nhỏ.

Đại Kế nói cha mẹ anh chết từ sớm, đối với cha mẹ một chút ấn tượng anh cũng không có, khi còn nhỏ Đại Kế cũng không có anh chị em, bạn bè người thân kể lại cho anh nghe, anh vẫn luôn là một con gà con cô đơn.

Nhưng nhờ tướng mạo tốt, giống tốt, lần lứa không bị làm thịt, qua tay mấy nhà nuôi gà, lần lượt mua bán trao tay, cho nên Đại Kế có một đoạn thời gian lang thang rất dài, mãi đến sau này mới được chủ phú hào nhìn trúng, tốn nhiều tiền mua về.

Tôi: “.....”

Tôi mềm lòng, haiz, đọc chuyện trước khi ngủ thôi mà.

Tôi đọc, đồng thời còn lên xuống giọng, đặc biệt tràn đầy cảm xúc.

Kết quả tôi đọc chuyện trước khi ngủ cho gà con cả đêm, miệng khô lưỡi khô, cổ họng cũng khàn tịt.

Đại Kế thì lại cười hi hi, mặt đều là nụ cười xấu xa đắc ý: “Tiểu Kỷ Kê, ai bảo trước đó mắng tôi, giờ mắng hết nổi chứ gì.”

Tôi... tôi không nên mềm lòng mà, Đại Kế là con gà phúc hắc đáng sợ.

[23]

Gần đây hử chút là chủ phú hào không tìm thấy Đại Kế, bởi vì Đại Kế thường xuyên ở chung với tôi, hai đứa tôi cả ngày như hình với bóng ấy.

Ặc, mặc dù anh ở chung với tôi, nhưng Đại Kế là không có ý tốt á, động một chút là ảnh liền sai bảo tôi, còn cố ý chỉnh tôi.

Dần dần, mỗi đêm đọc truyện trước khi ngủ cho Đại Kế đã trở thành một thói quen.

“Xích gần chút.” Đại Kế vẫy vẫy cánh gà với tôi.

Tôi hơi sợ, nhích một bước nhỏ về trước.

“Gần thêm chút nữa.” Đại Kế lại ngoắc ngoắc móng gà.

Lần này tôi di chuyển ba bước nhỏ, tự nhận là đã rất to gan rất gần rồi.

“Trực tiếp lên ổ tôi đi!” Đại Kế không nhin được nữa, “Tiểu Kỷ Kê, giọng em nhỏ quá, tôi nghe không rõ.”

Câu bịa đặt này quá rõ ràng rồi, tôi mới không tin, một mực lắc đầu: “Không... không cần đâu, vậy em lớn tiếng chút, thực sự không được thì em la lên.”

“Em ngốc à! Khuya khoắt la làng la xóm sẽ gây ồn đám gà khác, quấy rầy tụi nó nghỉ ngơi.”

Tôi: “.....”

“Lại gần chút cũng ầm mà.”

Tôi ngoan ngoãn ngậm mỏ, dù sao mùa đông cũng đã tới, Đại Kế được nuông chiều từ bé thế này, chắc là một con gà rất sợ lạnh.

Thế là tôi bò lên ổ gà của Đại Kế, nằm bên cạnh anh kể chuyện cho anh nghe.

Đại Kế bảo tôi gọi anh là “chủ nhân”.

Tôi không bằng lòng, tuy rằng thân phận trước mắt của tôi là gà nô bộc của Đại Kế, nhưng trong lòng tôi chỉ có một vị chủ nhân —

Cái vị diên cuồng với trà buổi ấy.

Tôi cho rằng Đại Kế sẽ tức giận, nào ngờ anh lại cảm thấy tôi rất có cốt khí, có hơi tán thưởng tôi, còn nhìn chòng chọc..... mông gà của tôi.

“Anh... anh muốn làm gì?” Tôi kinh hoảng nói.

Đại Kế nhìn chăm chăm mông gà của tôi đánh giá rất lâu, liên tục lắc đầu: “Aiz, sao lại không tìm thấy một cọng lông dễ nhìn nào hết?”

Tôi: “.....”

Tôi tức tới nỗi rất muốn dùng mỏ mổ anh, rồi nhổ sạch lông của anh.

Cuối cùng, Đại Kế vẫn tìm được một cọng lông gà miễn cưỡng có thể nhìn được trên cái đuôi thưa lông, có hơi trọc của tôi mà nhổ xuống.

Á! Mông tôi đau! Ảnh cũng không thể nhẹ chút được nữa.

Nhổ lông của tôi không nói, Đại Kế lại còn ý nghĩ xấu xa, lấy cái lục lạc trước kia ra đeo lên cổ tôi: “Ừa, thế này càng ngoan càng thuận mắt.”

Tôi quan sát được, trên lục lạc đã bị Đại Kế khắc chữ lên, khắc lên tên của anh.

[24]

Mùa đông trôi qua, nghênh đón mùa xuân bừng bừng sức sống. Mặt đất ấm lên, sắc xuân đầy vườn, Đại Kế mang tôi đi tản bộ ngắm hoa trong trang viên, bởi vì trên cổ có mang lục lạc, tôi vừa bước đi là sẽ phát ra một trận đình đình đang...

Chuyện này luôn khiến tôi nhớ đến cảnh mình cùng Đại Kế tản bộ nơi sơn dã, chẳng qua đã đổi vai rồi, hôm nay là anh đi phía trước dắt tôi theo.

Cho dù Đại Kế không còn kí ức trước kia, nhưng tôi vẫn có thể đi theo bên cạnh anh thế này, tôi đã rất vui vẻ thỏa mãn rồi.

“Tiểu Kỷ Kê, có phải em thích tôi hay không?”

“A? Em... em...”

Tôi khẩn trương không biết trả lời thế nào, vô thức lắc lắc đầu.

“Thôi đi, em không cần trả lời.”

Lời vừa dứt, sắc mặt Đại Kế liền thay đổi, đột nhiên bỏ tôi lại rồi đi trước.

Tôi biết anh đang tức giận, nhưng không đoán được nguyên nhân.

Sau đó được anh giả B nhắc nhở, Đại Kế có lẽ là đang ăn giấm.

“Cái tên bệnh gà tinh đó, cứ nhiên tự ăn giấm của mình, há há.” Anh giả B nhin không được cười rần.

Hóa ra là thế, Đại Kế cho rằng tôi thích tên Đại Kế Kê “vừa mập vừa mù” kia hơn.

[25]

Bởi vì anh giả B và tôi có quan hệ tốt, thường thường rất thân mật, Đại Kế rất tức, không cho tôi tiếp xúc y nữa.

Chủ phú hào cũng không nhin được nữa đối với anh giả B rất có cá tính, nếu y làm cho Đại Kế không vui, vậy chủ phú hào cũng tâm tình không vui theo, liền quyết định cấm túc anh giả B mấy ngày.

Tôi mắng Đại Kế bụng dạ hẹp hòi, trong lòng buồn bực, không thềm để ý anh nữa.

Chúng tôi chiến tranh lạnh hai ngày, đến tối ngày thứ ba, trong lúc ngủ không biết tôi bị ai dùng mỏ mổ hai cái, ở miệng một cái, còn có ở mông một cái.

Tôi ngủ tới mơ mơ hồ hồ, còn nghe thấy một câu nói: “Em nguyện ý sinh gà con cho tôi không?”

Khi ấy tôi cho rằng mình đang nằm mơ.

Sau khi tỉnh lại, tôi nhớ lại cảnh trong mơ, lập tức mặt đỏ tím đập: quả nhiên mình trưởng thành rồi, cũng bắt đầu phát xuân nữa.

[26]

Kỳ thực bắt đầu từ cuối năm trước, chủ phú hào đã có chút thành kiến với tôi, năm nay nhìn tôi càng thấy không hài lòng.

Chủ phú hào cảm thấy tôi không còn ngoan ngoãn nghe lời, nhẫn nhục chịu khó như hồi mới đến, từ sau khi phục vụ hầu hạ Đại Kế, không chỉ nhiều lần làm trái quy định, dĩ hạ phạm thượng, còn cố ý câu dẫn Đại Kế.

Đại Kế không hề tính toán, nhưng chủ phú hào lại không như thế, hôm nay hắn ta đen mặt ra lệnh một tiếng, nói muốn ăn tôi?!

Hiện nay, không ai dám ăn gà Omega trên quý, nhưng chủ phú hào muốn ném thử, làm người đầu tiên ăn, nếu như mùi vị không ngon, hắn ta nói có thể trực tiếp đem tôi cho chó ăn.

Lúc tôi bị bắt đi, Đại Kế nhân nhật nhìn tôi một cái, nhưng không nói gì cả.

Trong nháy mắt tâm tôi lạnh xuống, có lẽ giữa tôi và chủ phú hào, anh đã lựa chọn từ sớm.

Lại đến mùa hoa mào gà nở rộ, ngày hành hình, tôi bị đặt lên bàn làm cơm sang trọng, lục lạc trên cổ cũng bị cưỡng chế tháo xuống, ném xuống đất.

Đại Kế lại được chủ phú hào ôm trong lòng, mặt không biểu tình mà nhìn tôi, lông của anh vẫn tươi đẹp như trước, xinh đẹp long lanh, thật sự là một con gà Alpha rất đẹp trai rất vừa mắt.

Mà tôi đây gầy nhom lại xấu xí..... sắp chết rồi sao?

Không ngờ nhanh như thế đã sắp chết rồi.

Cha ơi mẹ ơi, chủ nhân ơi, xin lỗi.

Còn có Đại Kế, kì thật em...

Nhìn Đại Kế lần cuối cùng, tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại. Dù sao sớm muộn cũng phải chết, trước khi chết còn có thể nhìn thấy gà trong lòng, tôi đã thỏa mãn rồi.

5. Chương 5

[27]

Dao không vung xuống, tôi cũng không chảy máu, ngược lại là Đại Kế chảy máu.

Hóa ra trước đó Đại Kế đã giấu dao trên người.

Trên áo dính phải máu, chủ phú hào cả kinh hoảng sợ, gà cưng hắn quý trọng nhất vậy mà tự làm mình bị thương!

Đại Kế đang chảy máu nhân cơ hội giãy ra khỏi ngực chủ phú hào, gà không biết bay, nhưng anh lại vỗ cánh, liều lĩnh “bay” đến bên cạnh tôi.

Đối diện với bất ngờ đột nhiên này, đám kê kê khác cũng đều thất kinh, lúc này không có mệnh lệnh của chủ phú hào, ai cũng không dám tiến lên ngăn cản Đại Kế.

Miệng vết thương không ngừng chảy những giọt máu, nhưng Đại Kế chẳng mấy may để ý, anh vội vàng chạy về phía tôi, sau đó ôm tôi thật chặt, không ngừng mà nói “xin lỗi”....

Đều nói gà Alpha căn bản không biết khóc, bởi vì cho đến nay vẫn chưa ai thấy qua, nhưng vào giờ phút này, Đại Kế chôn mặt trên cổ tôi, tôi có thể cảm giác được lông của mình đều đã bị thấm ướt.

Chất lỏng nóng bỏng, không chỉ là máu của anh, còn có nước mắt.

“Chủ nhân, ăn tôi trước.” Đại Kế bình tĩnh mà nhìn chủ phú hào, thái độ phi thường kiên quyết, “Nếu như anh kiên trì muốn ăn em ấy, vậy thì ăn tôi trước đi.”

Chủ phú hào mặt mày khó có thể tin: gà bảo bối của hắn lại trở nên không bình thường rồi!

Giống như năm ngoái, vô số lần muốn lén chạy ra ngoài, cho dù bị bắt trở về, vừa đánh vừa mắng, nhưng vẫn tâm tâm niệm niệm, một lòng nhớ thế giới bên ngoài trang viên, bức thiết muốn đi tìm gì đó.

Chủ phú hào đã hiểu rõ trong lòng Đại Kế, nhất định có thứ so với vị chủ nhân là hắn, cuộc sống giàu sang, địa vị cao cao tại thượng, còn quan trọng hơn.

[28]

Nếu như lần này không phải thiếu chút nữa đã đến quỷ môn quan, có lẽ có những chuyện cả đời này tôi cũng không thể biết.

Trong một tuần Đại Kế nhốt tôi, không cho phép tôi gặp anh, tôi oán giận anh trong lòng, cảm thấy Đại Kế vô tình không nói lý lẽ, lại không biết bản thân anh cũng rất đau khổ.

Nhìn thấy lông gà và lục lạc, đầu Đại Kế âm ỉ đau đớn, quả tim càng đau hơn. Một tuần ấy anh cũng lẫn lộn khó ngủ, thường xuyên nằm ác mộng.

Sau đó tôi kể chuyện cười cho anh nghe, đọc truyện trước khi ngủ, Đại Kế nghe thấy âm thanh của tôi mới có thể bình yên mà ngủ.

Sau khi mất đi ký ức, lần đầu tiên trông thấy tôi cái loại gà Omega mà không thể phóng thích chất dẫn dụ, không hề có chút sức hấp dẫn nào, vậy mà từ ánh mắt đầu tiên Đại Kế không thấy tôi xấu, ngược lại lại rất hiếu kì.

Tôi có thể trở thành một trong những gà nô bộc ở bên anh, ngoại trừ biểu hiện của bản thân tôi ra, kì thực những lúc riêng tư Đại Kế cũng nhắc qua với chủ phú hào.

Những khi Đại Kế gọi tôi “Tiểu Kỷ Kê”, chút biểu tình mừng thầm của tôi cũng đều bị anh thu vào đáy mắt, một chút cử động nhỏ cũng đều không bỏ qua.

Mặc dù mùi hương trên người tôi là lạ, Đại Kế lại cảm thấy quen thuộc không hiểu nổi; khi tôi dùng miệng đút thức ăn cho anh, hành vi to gan ấy khiến Đại Kế sửng sốt, anh nhìn qua thì tức giận đấy, nhưng cũng không thật sự tính toán chi, bằng không đã sớm đuổi tôi mất rồi.

“Mi bị điên à!”

Có quãng thời gian Đại Kế vẫn luôn mắng tôi như vậy, trên thực tế anh cũng đang mắng chính mình.

Điên rồi điên rồi! Đại Kế trầm nghĩ, sao mình lại có cảm giác với một con gà nhà quê chứ?

Đại Kế đã nhớ ra tôi rồi.

Mặc dù là tôi không biết từ khi nào?

Có lẽ là khi Đại Kế bảo tôi bò lên ổ gà của anh, cùng anh tựa vào nhau ủ ấm, cũng có lẽ là khi anh nhổ lông trên đuôi tôi xuống, lại đeo chiếc lục lạc có khắc tên anh lên cổ tôi.

Cũng có thể là khi Đại Kế hỏi tôi có thích anh hay không? Thửa lúc tôi ngủ say, cái lúc mà anh len lén mổ miệng và mông tôi...

Đại Kế thích tôi, cũng là yêu tôi đến thế.

[29]

Lúc này đây, Đại Kế đang ôm tôi khóc.

“Chủ nhân, ăn tôi trước. Nếu như anh kiên trì muốn ăn em ấy, vậy thì ăn tôi trước đi.”

Đại Kế chắn ở trước mặt tôi, mặt đầy kiên quyết.

Chủ phú hào trông thấy một màn này thì chấn kinh.

Thế là, hắn ta tạm thời thay đổi chủ ý không tính ăn tôi nữa, còn chuẩn bị cho tôi và Đại Kế giao phối, muốn xem xem đến tột cùng thì có thể cho ra kết quả kiểu gì?

Chủ phú hào khá là bất đắc dĩ.

Gà bảo bối mà hần sủng ái nhất cũng đã lấy tính mạng ra uy hiếp hần rồi, còn có thể làm sao nữa, hần cũng rất tuyệt vọng chờ bộ!

“Em nguyện ý sinh gà con cho anh không?”

Từng là lời nói trong mộng, nay Đại Kế lại hỏi tôi một lần nữa.

Lần này tôi phi thường tỉnh táo, đỏ mặt gật gật đầu: “Em... em nguyện ý.”

Thông thường quá trình gà với gà giao phối gọi là “gà trống đập trứng”, cũng không phải ý trên mặt chữ, trên thực tế là gà trống phải đập lên người một con gà khác để giúp thụ tinh.

Đại Kế cười lên người tôi, nhẹ nhàng cắn máo gà của tôi, cái thứ kia cũng vùi vào.

Úm a! Tôi nhịn không được run lên, cái thứ này thô to mà cứng cáp, đáng đập thật quá hung bạo rồi, thoảng cái đã làm tôi tràn đầy.

Sau đó hòa cùng thâm nhập của Đại Kế, tôi cũng không tự giác được mà nghênh hợp với anh, mông lắc lư theo tiết tấu của đối phương, trước tiên là chậm rãi, thâm nhập nông cạn, sau đó chính là tăng tốc không ngừng, càng lúc càng sâu, tôi cũng điên cuồng mà lắc lư đung đưa.

Thật... thật thoải mái... thật sướng a! Thân thể... cũng sắp hỏng mất rồi!

Đầu óc tôi là một mảnh trống không, sớm đã mất đi lý trí, chỉ có thể theo bản năng mà giãy dụa, thủy dịch không ngừng cuộn cuộn chảy ra, mong đợi Đại Kế hung hăng ma sát và xỏ xuyên.

Thời gian gà thông thường giao phối khá ngắn, nhưng từ sau khi chất kích thích ABO xuất hiện, quá trình của loại chuyện này chính là bị kéo dài rất lâu. Đặc biệt là đối với gà Alpha, lực kéo dài của bọn họ căn cứ theo sự ưu việt bản thân, loại gà nam thần như Đại Kế, thời gian trên phương diện này lại càng...

Nói đến đây, tôi không chỉ đỏ mặt, mà cả người cũng đã đỏ bừng rồi.

Chen chúc bên trong cái miệng nhỏ thít chặt, Đại Kế đạt tới độ sâu chưa từng có, sau đó hung hăng mà đâm một nhát vào chỗ sâu nhất trong tôi!

Tôi ngưỡng cao cổ lại thêm một trận run rẩy mạnh, việc này quá kích thích rồi, tôi có thể rõ ràng cảm nhận được bên trong của mình không ngừng co rút, kẹp Đại Kế phi thường chặt chẽ, hình dáng của cây cự vật kia dường như cũng có thể miêu tả ra rõ ràng trong não, nhưng cảm giác xấu hổ như vậy, lại khiến tôi và Đại Kế càng thêm hưng phấn.

Cuối cùng, Đại Kế rút cuộc cũng nhịn không được muốn đánh dấu tôi: “Tiểu Kỷ Kê, anh... anh thích em!”

Đại Kế ôm tôi thật chặt, từng cổ từng cổ đều phun vào nơi sâu nhất, tôi nhất thời cảm thấy mình bị rót đầy, trong bụng nóng hôi hổi, đều là Đại Kế trao cho tôi.

Cả người tôi lại không ngừng lay động: “A... ư a! Đại Kế Kê, em... em cũng rất thích anh! Yêu.. yêu anh!”

Vô luận Đại Kế là gà nam thần suất khí, hay là gà mù mắt béo ú, chỉ cần là anh, tôi đều yêu.

[30]

Sau chuyện ấy, tôi hỏi Đại Kế nếu như tôi không thể sinh con, có khi nào anh sẽ... không cần tôi?

Đại Kế quả quyết lắc đầu: “Tiểu Kỷ Kê, anh mới không cần con gà nào khác, anh chỉ đánh dấu em, chỉ đối tốt với em.”

Tôi vui đến nỗi ôm chặt anh mà gặm.

Đại Kế sờ sờ tôi, nói tôi vẫn luôn nhỏ lông tạp cho anh, rất thân mật, kỹ thuật mỏ cũng ngày càng giỏi.

Tôi cười thâm, về sau mỗi tối thừa dịp Đại Kế ngủ, tôi lại có thể nhổ lông của anh rồi, ha ha.

Sau khi xác định quan hệ với tôi, Đại Kế nhìn những con gà khác thì lãnh đạm, nhưng nhắc thấy tôi, sẽ lập tức đổi mặt, trong mắt đều là ôn nhu.

Cơ mà, trên phương diện nào đó Đại Kế lại rất hung mãnh, thường xuyên chịch tôi tới đứng không vững, thậm chí không cách nào bước đi, móng cũng không khép lại được, nhưng tôi vẫn rất muốn đại kê kê của Đại Kế, thích cái phần cứng rắn và nóng bỏng ấy.

Tôi thế mà trở nên lẳng lơ thế này rồi?

Hừ hừ, đều tại Đại Kế, anh... anh ấy có khi thay đổi đủ kiểu chơi, quá xấu rồi!

Kỳ phát tình của tôi vừa qua bảy ngày, so với những con gà Omega khác đều dài hơn. Tôi vẫn thường bị làm đến ngất đi, mà khi tỉnh lại Đại Kế vẫn còn trên người tôi tiếp tục làm.

Tôi phi thường xấu hổ, đồng chí Đại Kế anh vất vả rồi.

Tôi vốn cho rằng mình căn bản sẽ không phát ra chất dẫn dụ phát tình nào, ai mà ngờ, thủy dịch mà tôi và Đại Kế kết hợp lại tản ra một loại hương vị riêng biệt, trở thành thuốc kích tình thiên nhiên, hiệu quả thắng xa chất dẫn dụ của gà Omega thường, là thứ chúng kê kê không cách nào khắc chế được, tựa hồ như không một con gà nào có thể chống đỡ được.

Thế là, bọn gà Beta bắt đầu kêu loạn phát xuân, bọn gà Alpha khác cũng chộn rộn, nhưng vừa nghĩ đến áp trên người tôi là Đại Kế, bọn chúng liền kinh sợ ngay, ai cũng không dám thật sự đánh chủ ý lên người tôi.

[31]

Từ sau khi tôi rời đi, đã tròn một năm.

Vì chủ nhân vẫn một mực không yên lòng về tôi, luôn nhớ tôi, cho nên hôm nay, ổng bèn mang theo anh A tiêu sái, còn có rất nhiều thùng trà buổi đến trang viên thăm tôi.

Để lấy lòng chủ phú hào, chủ nhân nói có thể tặng anh A tiêu sái cho hần. [phũ vl =.=']

Mắt anh A tiêu sái sáng long lanh, lòng đầy chờ mong: Oaaa! Lập tức sắp vào hào môn, thăng cấp làm gà quý tộc rồi a!

Chủ phú hào lại trực tiếp lắc đầu, loại gà ngốc đã tiêm qua thuốc điều tiết, cải tạo bán thành công như anh A tiêu sái, hần căn bản không hiếm lạ gì.

Anh A tiêu sái tan nát cõi lòng, đến một bên vừa khóc vừa vẽ vòng tròn nguyên rửa chủ phú hào.

Chủ nhân cũng rất đau khổ, bảo ổng làm sao cho phải đây? Anh A tiêu sái đã xem như là con gà tốt nhất của ổng rồi, chủ phú hào lại chán ghét như thế.

Chủ nhân đành phải cắn răng, chuẩn bị mang trà buổi mà ổng mang đến tặng hết cho chủ phú hào, ổng cắt đứt tình yêu đích thực.

Vốn chủ phú hào rất là xem thường, nhưng trông thấy chủ nhân ôm mấy thùng trà buổi khóc thật lâu, một bộ dáng khó từ khó bỏ, muốn chết không sống nổi, chủ phú hào lại lần nữa kinh hãi.

Hần vốn tưởng rằng một con gà Omega không thể phóng thích chất dẫn dụ, gây đét lại xấu xí đã đủ lạ lùng rồi, không ngờ chủ nhân nó còn hơn một bậc.

Cứ như thế, chủ nhân thành công câu được hứng thú của chủ phú hào, hần bèn giữ chủ nhân và anh A tiêu sái ở lại trang viên làm khách.

[32]

Tôi và Đại Kế thấy chủ nhân thì rất vui, chủ nhân cũng ôm hai đứa tôi sờ thật lâu, tôi đặc biệt hưởng thụ cái vuốt ve của chủ nhân, Đại Kế thì lại mặt mày lãnh đạm: lần sau trước khi sờ tui nhớ rửa tay, cảm ơn.

Sau đó, anh A tiêu sái đi vòng vòng quanh Đại Kế, đánh giá cả buổi trời, hâm mộ ghen tị tới muốn khóc, có trời mới biết ảnh muốn thành gà Alpha nam thân như Đại Kế đến thế nào.

Đại Kế vô tình mà đã kích: “Kiếp sau chắc có thể.”

Anh A tiêu sái: “.....”

Mùi của Đại Kế cũng thánh lắm, nói rằng anh A tiêu sái cả người đầy mùi gà Beta, còn chủ nhân... từ xa đã có thể ngửi được mùi trà buổi trên người ổng, thật đúng là chưa ngửi được người, đã ngửi được trà buổi.

Đại Kế vội vàng đuổi chủ nhân và anh A tiêu sái đi tắm rửa, lúc này tôi mới ý thức được hóa ra Đại Kế thật sự có tính khiết phích.

Chủ nhân không phục, phản bác rằng cả người ổng đều là hương vị mê người, lại thổ tào với Đại Kế: “Tao chỉ là đơn thuần mê trà buổi, nào giống chủ nhân mày khẩu vị nặng tới vậy, có chứng luyến kê phích nghiêm trọng a!”

“Ồ, nhưng tui không mê anh ta.” Đại Kế tương đối chính trực.

“Suyt!”

Chủ nhân nhất thời vẻ mặt hoảng sợ, lời này ngàn vạn lần không thể bị chủ phú hào nghe thấy, bằng không cái mạng nhỏ của bọn họ sẽ khó giữ.

Tôi và anh A tiêu sái cũng liên tục gạt đầu, ừ ừ, phi thường có đạo lý.

[33]

Thấy tôi đã thành công tìm được Đại Kế, đồng thời mỗi đêm đều chịch chịch chịch, mùi hương thúc tình do kết hợp mà phát tán cũng kích thích anh A tiêu sái, anh A tiêu sái vẫn là cô gia quả kê chỉ có thể tự mình cọ cọ, càng thêm trống rỗng tịch tịch lạnh lẽo.

Nhưng rất nhanh, ảnh nhìn trúng anh giả B, anh giả B đồng thời cũng nhìn trúng ảnh.

Không không, nói cho đúng, hai ảnh là nhìn trúng gien trên người nhau.

Anh A tiêu sái muốn đánh dấu anh giả B, dù sao chinh phục một con gà trống bản chất vốn là gà Alpha, quá con mẹ nó có cảm giác rồi!

Nhưng chuyện nào có dễ dàng như thế.

Anh giả B hung hăng đá bay anh A tiêu sái, mỗi ngày đè ảnh xuống đất mà đánh, y mới không muốn bị đánh dấu, cho dù không muốn là gà Alpha, nhưng y cũng có tôn nghiêm của gà trống, chỉ có thể đi đánh dấu gà khác thôi.

Bởi vì hai anh ấy đều là bạn của tôi, cho nên cuối cùng cũng vây quanh tôi, ầm ầm ỉ ỉ không ngừng nghỉ, không chừng kiếp trước chính là oan gia.

Đại Kế vừa trông thấy hai bọn họ là ngại phiền, lại nghĩ hôm nào đó bỏ thuốc cho anh A tiêu sái và anh giả B, tùy bọn họ lẫn lộn đại đi.

Tôi: “.....”

Đại Kế quả nhiên là con gà phúc hắc đáng sợ.

[34]

Kỳ phát tình của tôi đã qua, dần dần bắt đầu mập thịt, lông cũng mọc nhiều thêm, tôi không còn là con gà trọc lông gầy đét nữa, trở nên mượt mà dễ nhìn hơn.

Tôi vui tới nỗi nhảy tưng tưng, nhưng chưa nhảy được mấy ngày, tôi đã phải ngoan ngoãn vùi trong ổ gà rồi, bởi vì.....

Tôi sắp ấp trứng sinh con rồi.

Lần đầu tôi sinh chính là trứng long phượng, cũng tương đương với “thai long phượng”, tôi sinh cho Đại Kế một cặp gà anh em, anh trai gà Alpha và em gái gà Alpha.

Lần thứ hai sinh là trứng song sinh, gà con tôi ấp ra một con là gà anh trai Alpha lớn lên rất giống Đại Kế, con còn lại là gà em trai Omega trông khá giống tôi.

Lần sinh con thứ ba, tôi sinh ba gà con, bọn chúng đều là bé gà con đáng yêu, hơn nữa gà Alpha, gà Beta và gà Omega đều có, vừa khéo góp đủ bộ gà anh em ABO.

Sức mạnh của tình yêu có những khi thật to lớn, tôi đây vốn gầy gầy nhỏ nhỏ, thậm chí khó có thể mang bầu, vậy mà lại ngoài dự đoán của tất cả người và gà, miễn đề ngoài ý muốn.

Chủ phú hào há hốc mồm, chủ nhân thì chảy nước mắt vui mừng: “Hiu hiu hiu Tiểu Kỷ, tao quá cảm động rồi, không uống công tao yêu mày như vậy a!”

Chủ phú hào không khỏi có chút khó chịu.

Sau đó hẳn ta phái một đám người vây chủ nhân lại, trong tay chủ phú hào còn cầm dao nhỏ chất vấn: “Tiền tài, con gà Omega đó, trà buổi, rốt cuộc cậu yêu cái nào nhất?”

Chủ nhân: “Tôi... tôi tôi... yêu mạng tôi nhất.”

Chủ phú hào: “.....”

Sau đó, chủ phú hào cứ nhiên buông tay, hẳn cho tôi và Đại Kế trở về chỏm núi của chủ nhân, cũng tài trợ cho chủ nhân làm sân nuôi gà cỡ lớn, còn cho chủ nhân mượn tiền mua một nhà xưởng trà buổi nữa.

Sau đó nữa thì, mỏm núi này của chủ nhân đã trở thành địa danh tham quan nổi tiếng, bởi vì nơi này có Đại Kế và tôi, gà trống Alpha đẹp trai nhất và gà trống Omega miễn đề nhất trên đời, một đôi kê kê phu phu sáng chói.

— END —

6. Chương 6: Phiên Ngoại

(1)

Lễ tình nhân là ngày lễ đến từ phương tây, như ở trong nước có đôi khi so với đêm thất tịch còn náo nhiệt hơn, sau này ngoại trừ ngày 14/02 là ngày truyền thống của lễ tình nhân, ta lại nghe chủ nhân nói ngày 14 của tháng nào cũng là ngày lễ tình nhân, trắng đen đỏ lục, dường như có các loại lễ tình nhân màu sắc, lễ tình nhân của mỗi tháng cũng có ý nghĩa khác nhau.

Đại não của con gà như ta nghe muốn hôn mê, nhân loại thực sự là loại động vật cao cấp phức tạp, ách, ngoại trừ chủ nhân của ta, ta biết mỗi ngày chủ nhân ta chỉ nghĩ đến trà buổi.

Nhân loại trải qua lễ tình nhân, kê kê chúng ta cũng trải qua lễ tình kê.

Mỗi khi đến cái ngày lễ này, một bộ phận chó độc thân, không không đương nhiên không phải thực sự là các huynh đệ chó, bọn họ bị thương tuyệt vọng, gặm thức ăn cho chó, nghe đâu còn có người hút thuốc lá FFF.

Kê kê chúng ta noi theo nhân loại, sau đó không lâu liền xuất hiện FFF trong bầy gà. Một đám kê kê độc thân ngậm diêm trong miệng, nhưng chỉ là lắc lắc qua lại một chút, đương nhiên thực sự không dám châm lửa, nhờ đâu không cẩn thận, nhẹ thì lông bị đốt trụi, nặng thì lửa cháy toàn thân, là gà nướng vừa mới ra lò, thơm ngào ngạt, còn giòn tan.

Cho nên trong lễ tình kê, đông đảo kê kê độc thân nghìn vạn lần phải chú ý dùng lửa an toàn.

Đại Kế phụ họa gật đầu, cùng ta nhìn về phía A ca tiêu sái và B ca giả tạo.

A ca tiêu sái tặc mao: “Được rồi! Không cần phải nhắc nhở ta!”

B ca giả tạo cao lãnh “lầm bầm” một tiếng, vẫy đuôi bỏ đi.

Ta:...

Liền nghĩ trao đổi tên cho nhau thì hơn, A ca giả tạo và B ca tiêu sái.

(2)

Hôm nay là lễ tình nhân, đồng thời cũng là lễ tình kê, chủ nhân mang theo ta, phú hào ôm Đại Kế, cộng thêm A ca tiêu sái và B ca gia tạo, chúng ta bốn gà hai người ra ngoài dạo phố.

Nhìn thấy tình nhân trên đường đều mặc trang phục cặp đôi tú ân ái, Đại Kế cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, nó đi hai bước sẽ lắc lư nhẵn trên chân, mà ta đỏ cả mặt gà, đứng ở bên cạnh nó nhu thuận lại ngưỡng ngừng.

Bởi vì ta cùng đại kế là cặp gà đã kết hôn, cho nên trên cửa của hai chúng ta có một cặp nhẵn, kiểu dáng màu hồng lam dành cho phu phu, còn là do phú hào mời riêng đại sư thiết kế bên Châu Âu làm riêng cho hai chúng ta, ha ha.

Trong lễ tình nhân, rất nhiều chỗ náo nhiệt, các loại cửa hàng trà sữa, trà buổi cũng có ưu đãi, trên con đường này có rất nhiều cửa hàng đều cho ra suất ăn tình nhân. Nói ví dụ như cặp tình nhân chụp ảnh, hôn môi, có lẽ còn dẫn đến tình cảnh liều mạng thi đấu, xem ai uống trà buổi nhiều hơn, hoạt động có thể miễn phí toàn bộ thức uống.

Chuyện này với chủ nhân ta mà nói chính là So easy, dù sao hẳn được xưng là “Trà buổi cuồng ma” cũng không phải là cái mác không, nhưng chủ nhân là chó độc thân.

Nội tâm chủ nhân hu hu hu, đây là kỳ thị chó độc thân! Không công bằng!

Hắn hối hận, ngày hôm nay sẽ không ra ngoài bởi gà đi dạo phố.

Phú hào nhíu mày, rõ ràng ngại phiền phức, đơn giản liền bao tất cả tiệm đồ uống trên đường, để chủ nhân tùy ý ăn uống, vừa vặn chính mình cũng có thể đi dạo một vòng.

Chủ nhân sợ ngây người... Sợ tới mức phải chạy nhanh đi uống trà buổi để bình tĩnh.

Tuy nói Đại Kế không có khí phách như phú hào, nhưng cũng coi như galant trong đám gà, liền vì ta mà bao một tiệm đồ uống của kê kê, mời ta uống trà kê kê, còn mời thêm A ca tiêu sái và B ca giả tạo.

Bản chất của trà kê kê vẫn là nước, nhưng mà trong nước có chất phụ gia, tăng thêm kích thích tố ABO, nhằm vào gà alpha, gà beta cùng gà omega ba loại kê kê, cũng chia thành khẩu vị khác nhau.

Bởi vì là lễ tình kê, cho nên ngày hôm nay trà kê kê cũng có suất tình nhân, theo thứ tự là AO, AB, BO ba loại suất tình nhân bình thường, song A, song B và song C các suất đặc biệt này đương nhiên trà kê kê cũng có, nhưng bán cực kỳ ít, cũng rất khó có được.

Tuy rằng hiện nay ta và Đại Kế là phu phu nổi tiếng trong kê kê, nhưng trên thực tế, chúng ta là phu phu AO tương đối truyền thống, hai năm trước ở quốc gia nào đó thừa thớt gà khẩu, cũng xuất hiện một đôi phu phu song O, đó mới là phu phu trong truyền thuyết của kê kê, ta chỉ là nã bổ một chút hình ảnh, liền...

Khụ, nói chung là hình ảnh quá đẹp, không dám tưởng tượng.

Dưới ánh mắt nóng bỏng của phú hào, chủ nhân thấp thỏm uống trà buổi lấy bình tĩnh, mà ta và Đại Kế vui vẻ uống trà kê kê, còn ngọt ngào chỉ dùng một cái ống hút.

Nhưng sau đó đôi ta ngại xài chung một cái ống hút quá phiền phức, liền trực tiếp dùng miệng gà chọc uống, trong lúc miệng gà cùng miệng gà uống còn mổ nhau hai ba cái.

B ca giả tạo uống trà ở một bên: “Thật đói (gà) khát!”

A ca tiêu sái lần thứ hai tặc mao: “Đậu má! Xài chung một cái ống hút là lãng mạn, các người không thể hiểu!”

(3)

Nói đến lễ tình hân, đã từng có một đoạn thời gian còn lưu hành trào lưu uống bia ăn gà rán, nhân loại thực sự rất thích ý.

Nhưng gà chúng ta cũng không thể ăn gà rán, đó là những đồng bào gà thân ái của chúng ta, cơm gà, cánh gà, đùi gà còn có cổ gà xương gà, từ từ, quả thực là phanh thây tàn nhẫn, là ác mộng của chúng ta!

Nhân loại cũng thích đi KFC và McDonald, nhưng mà trong mắt kê kê chúng ta, nơi đó tuyệt đối là hai cái lò sát sinh rất lớn.

Nhớ rõ khi ta còn bé, có đoạn thời gian còn có ảo giác đặc biệt nghiêm trọng, quả thực có thể so với tận thế, lại vẫn có nhân loại dũng cảm tiến vào “Gặm gà” ăn chúng ta, trời ạ! Đội ăn hàng thật là đáng sợ!

Nhưng mà nói thật, đồ chiên dầu mỡ thật sự rất ngon, ngửi cũng rất thơm, ta cũng muốn nếm thử, cho nên ta len lén ăn giun chiên với cơm rang, cũng ăn vài ngụm bỏng ngô giòn tan thơm lừng.

Kết quả, ngày hôm sau ta bị tiêu chảy.

Đại Kế rất đau lòng, nói rằng nếu ta còn ăn đồ bậy bạ sau lưng nó, nó sẽ tức giận, giam ta vào phòng tối, mỗi ngày ăn gạo ngâm nước.

Chủ nhân cũng sợ hãi, cảm thán trong lòng: “Ai nha, Tiểu Kỷ gốc của ta!”

Phú hào lạnh tanh, cho rằng đó là đương nhiên, bởi vì ta là con gà con gốc được chủ nhân gốc dưỡng thành.

A ca tiêu sái và B ca giả tạo cũng nói ta, IQ quanh năm lớt để, A ca tiêu sái cũng hiếm khi cười nhạo ta: “Ha ha, mang thai gốc ba năm.”

Ta gật đầu: Ủ, có đạo lý, hướng chỉ ta mang thai không biết bao nhiêu lần.

Dù sao sau khi trải qua phong ba tiêu chảy kia, ta vẫn ngoan ngoãn ăn gạo kê cùng giun.

(4)

Buổi tối lễ tình kê, chúng ta lên đỉnh núi của kê kê cử hành lễ mừng náo nhiệt.

Ca sĩ nổi tiếng trong đàn kê kê của chúng ta, cũng chính là B ca giả tạo đang đứng trên đài cao cất tiếng hát vang: “Ha ha ha! Ha ha ha cục cục tác...”

Ở phương diện ca hát B ca giả tạo rất có thiên phú, tài hoa dào dạt, nó không chỉ biết ca hát, cũng thường tự biên soạn ca khúc, gần đây liền biên soạn ra một chuỗi hit, lại ôm thêm một đồng fan gà, tất cả đều tung hô nó là “Cổ cục kê”.

“Ha ha ha! Ha ha ha! Cục cục tác...”

B ca giả tạo biểu diễn đến đoạn cao trào, fan gà bên dưới cũng hợp xướng với nhau, có gà còn múa may ngâm rơm trong miệng, tràn diện tương đối rung động theo âm nhạc du dương của bầy gà.

Bởi vì đối với B ca giả tạo, không, trên người nó có gien gà alpha nhất kiến chung tình, cho nên A ca tiêu sái là fan gà số một của B ca giả tạo, cũng là hội trưởng fangclub của B ca giả tạo.

Lúc này A ca tiêu sái đang lắc lư theo tiết tấu của B ca giả tạo, không ngừng vỗ vỗ cánh gà, chân gà giơ lên thật cao, móng gà loạn choạng, lắc lư lắc lư, A ca tiêu sái lắc lư rất cuồng nhiệt, căn bản là gà có linh hồn của vũ giả.

Ta bái phục!

Sau khi biểu diễn ca hát, kê kê chúng ta nghênh đón tiệc tối lửa trại khổng lồ, không phân biệt chủng loại ABO, chúng ta lôi kéo cánh, ôm lấy móng gà, vây xung quanh đồng lửa vừa hát vừa nhảy.

Ta và Đại Kế cũng theo những kê kê khác cuồng hoan, ta vui tươi hơn hử nghĩ, vừa múa vừa hát như vậy chính là hạnh phúc, hay là ta có thể đề nghị cho chủ nhân, sau này mỗi ngày chúng ta cũng có thể làm thể dục buổi sáng, hoạt động thể chất và tinh thần, kéo dài tuổi thọ.

“Ha ha ha! Ha ha ha cục cục tác!”

“Ồ ó ồ!Ồ ó ồ!”

Các gà con vị thành niên: “Chiêm chiêm chiêm chiêm chiêm chiêm!”

Thanh âm gà vang lên bên tai không dứt, lông gà bay đầy trời, sinh thời phú hào thấy được một đám kê kê nhảy múa trong sân, vẽ mặt y phức tạp, chậm chạp không nói gì:...

Chủ nhân kéo góc áo phú hào, nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhỏ giọng nói: “Trước mắt có nhiều gà như vậy, cái kia, ta... Ta đói bụng.”

Phú hào sững sốt, lặng lẽ đưa cho chủ nhân một chén trà buổi: “Người uống cái này là tốt rồi.”

Chủ nhân: “....”

(5)

Ta và Đại Kế tiệc tùng vui chơi, hát hát nhảy nhảy, sau khi chơi cả ngày, lễ tình kê cũng mau qua đi, sau khi kết thúc tiệc tối lửa trại, chúng ta quay về ổ gà lớn của mình.

Ta và Đại Kế đã sống trên đỉnh núi này được nhiều năm, về phần gà con của đôi ta đều tương đối có tiền đồ, một số đi nơi khác, một số xuất ngoại du học, gà con vị thành niên thì đôi ta nuôi dưỡng bên người.

Đám gà con ngoại trừ gần gũi với ta và Đại Kế, có đứa thích quần quít A ca tiêu sái, trái lại A ca tiêu sái chơi đùa bắt nạt nó, có đứa si mê B ca hát hay, còn có rất nhiều đứa thích chủ nhân ta, có mấy con gà con còn đặc biệt sùng bái chủ nhân ta, chủ nhân uống gì, nó liền uống cái đó, kết quả có một lần trộm trà buổi thiếu chút nữa bị đưa vào bệnh viện thú y.

Đại đa số gà con đều rất tôn kính phú hào, kỳ thực sợ cũng phải thôi, bởi vì y quá con mẹ nó có tiền tùy hứng!

Ta và Đại Kế bò lên trên ổ gà, Đại Kế giận tái mặt biểu thị bất mãn: “Gà Tiểu Kỷ, ngày hôm qua em đi ra ngoài rong chơi, lại để ta phải ấp trứng cả ngày.”

Ta cười cười.

Ai quy định là phải để cho gà omega hoặc gà beta ấp trứng, làm gà thời đại mới, ta cảm thấy để cho gà alpha Đại Kế nhà ta ấp trứng rất tốt.

Sự thực chứng minh, thằng nhãi gà con phá trứng ra ngoài quả thực rất tốt, không có vấn đề gì, chỉ là bọn tiểu tử thường gọi Đại Kế là “A nương”, “Đại Kế nương nương.”

“Sau khi em gạt ta tới tay, liền bắt đầu lạnh nhạt ta.” Đại Kế nhẹ nhàng mồm mồm, tiếng nói trở nên có chút trầm thấp: “Gà Tiểu Kỷ, ngày hôm nay là lễ tình kê, em phải dỗ dành ta thật tốt.”

Ta đỏ mặt gà, vừa nghe ngữ điệu mập mờ liền biết Đại Kế muốn làm sao để “An ủi”

Nhưng giây tiếp theo ta lại tránh né, trong nháy mắt Đại Kế liền khó chịu. Ta cười xấu xa, lấy một cái lục lạc mới hình kê kê ra, sợi dây rơm móc qua lục lạc cũng là ta dùng miệng và móng làm ra, bện đã lâu.

Ha ha, ta học được các bện dây, sau này cũng có thể làm khăn quàng cổ rơm cho Đại Kế.

“Lễ tình kê vui vẻ! Gà Đại Kế, đây là quà của ta.” Ta đỏ mặt nói.

Thật ra ngày hôm qua ta cùng gà khuê mật đi dạo phố, ta cũng mua lục lạc đưa cho Đại Kế, mặt trên còn có khắc tên ta.

Đại Kế mang lục lạc vào, sau đó nó không kịp đợi, thoáng cái bỏ nhào lên ta.

(6)

Rất nhiều nhân loại không hiểu rõ, giao phối của kê kê chúng ta xem như là một loại “Giang – giao”*, nhưng mà trải qua cải tạo của kích thích tố ABO, rất nhiều phương diện đều tiến hóa, gà alpha ghen chất lượng tốt càng đặc biệt, kéo dài thời gian, còn có khí quan cũng biến thành... Có chút đáng sợ, không thể miêu tả.

(Giang – giao : quan hệ tình dục qua đường hậu môn)

Lúc này, ta bị Đại Kế lần lượt đỉnh về phía trước, nhịn không được mà ngâm khê cùng khốc lóc, không thể không thừa nhận, kỹ xảo của Đại Kế trải qua thực chiến hằng năm đã được đề cao, kéo dài hơn, mà ta với Đại Kế tương phản, càng ngày càng dễ...

A! Ưm...a! Không... Không được! Quá nhanh, như vậy... Không được...

Ta run rẩy, mỗi lần Đại Kế đều rút ra toàn bộ, sau đó lại xâm nhập sâu thêm, ta phun nuốt bao vây lấy nó, nội bích càng không kiềm chế được mà siết chặt, tham luyện nó thật sâu.

Hưởng thụ ấm áp cùng bao chặt của ta, Đại Kế càng đánh càng hung mãnh, cự vật cũng giương nanh múa vuốt, lần lượt cướp đoạt xâm chiếm ta, khiến cho tiếng nước vang lên trong không khí...

Chỗ mẫn cảm nhất ở bên trong bị ma sát cùng đâm chọc hung mãnh, dần dần, ta sắp tiến đến cao trào, cả người như có một dòng điện lưu chạy qua, ta ngửa cổ, đùi gà cũng không khỏi căng thẳng, chân gà lay động: Cảm giác này quá mãnh liệt! Ta tới... Ừ...Ừ...a!

Sau khi đạt cao trào, cả người mềm nhũn ta chỉ có thể mặc cho Đại Kế liếm lộng, an bài, lần lượt thừa nhận nóng hổi của Đại Kế, trong bụng nóng hừng hực, tất cả đều là tinh hoa của nó.

(7)

Ngày hôm sau sau khi tỉnh lại, Đại Kế nhìn lông gà trên ổ, quan sát thân thể ta một phen: “Gà Tiểu Kỷ, ta phát hiện gần đây em rụng lông còn nhiều hơn ta.”

Ta ngây ngẩn cả người, đứng nha, hình như là vậy.

Trước đây ta sẽ không vì chuyện rụng lông mà phiền não, mặc dù ta không phải là người keo kiệt, nhưng ta là một con gà trụi lông, chỉ có một chút lông này thôi, nếu như còn rụng lông nữa, cái mông đều trụi, trần truồng chẳng phải là rất xấu hổ sao!

“Không sao, gà Đại Kế, ta rụng rất nhanh, mọc ra cũng rất nhanh.”

Ta đây là nói thật, hơn nữa bộ lông mới mọc ra còn đẹp hơn bộ lông cũ.

Đại Kế vẫn lắc đầu.

Nó nghĩ lông ta dài quá nhanh cũng không tiện, nói muốn dẫn ta đi tìm thợ gà sửa lông, cắt bớt lông dư thừa, xử lý một chút, vừa lúc nó cũng thuận tiện đổi một kiểu tóc đẹp trai.

Ta: “....”

Nói thật, mọi người đều là gà, ta còn không nhìn ra Đại Kế là có kiểu tóc gì.

Hai ngày sau, chủ nhân cũng cắt tóc.

Chủ nhân thường phun tào 1 cm trong mắt thợ cắt tóc nhân loại, luôn khác xa với 1 cm của người bình thường, hẳn từng có kinh nghiệm cắt tóc thất bại nhiều lần, mỗi lần nhìn chính mình trong gương, đều cười nụ cười tuyệt vọng với thợ cắt tóc: Ha ha, người vui là được rồi.

Vì vậy, chủ nhân thường tự mình cắt tóc, mặc dù mỗi lần cắt, tóc mái đều giống như chó gặm, nhưng hẳn vẫn cảm thấy còn lời chán, dù sao hiện tại hớt tóc càng ngày càng phát đạt, uốn sấy nhuộm một kiểu đều phải ép hết tiền các người, còn không bằng tiết kiệm tiền mua trà buổi uống.

Phú hào liên tục lắc đầu thở dài, thực sự nhìn không được, nhưng y không kéo chủ nhân đến tiệm uốn tóc, cũng không mời thợ trang điểm chuyên nghiệp, mà tự tay giúp chủ nhân cắt tóc mái.

Đối với lần này, ta và Đại Kế đều ngây ra như phỗng.

Nhưng mà, lúc này đây tóc mái của chủ nhân giống như là bị gà mổ qua.

Phú hào cuống gà rất hài lòng, chủ nhân cũng miễn cưỡng vui cười, mag theo dững khí vô cùng to lớn làm việc sinh sống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-ke-phu-phu-abo>